

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

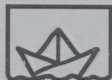
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MARION ZIMMER BRADLEY ✦ ATLANTİS'İN ÇÖKÜŞÜ I

ATLANTİS'İN ÇÖKÜŞÜ I

MARION ZIMMER BRADLEY

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ATLANTİS'İN ÇÖKÜŞÜ I

ATLANTİSLİ BİR PRENS KARANLIK İLE AYDINLIK ARASINDAKİ ÇETİN SAVAŞTA IŞIKTAN YANA OLMANIN BEDELİNİ GÖZLERİYLE ÖDEMiŞ, GÜNÜ GELENE DEK TERK ETMEYECEĞİ BEDENİNDE ACILAR VE SANCILARLA BOĞUŞARAK YAŞAMAKTADIR. SİĞİNDİĞİ IŞIK TAPINAĞI'NDAKİ BEYAZ CÜPPELİ RAHİPLER ONA SAHİP ÇIKACAKTIR; ANCAK KÖTÜLÜĞÜN TEMSİLCİSİ OLAN KARA CÜPPELİ BÜYÜCÜLER , KARANLIK SANATLARINI TAPINAK'IN ALTINDAKİ MAĞARALARDA İCRA ETMEKTE OLDUKLARINDAN, TEHLİKE ÇOK DA UZAKLARDA DEĞİLDİR.

DOMARİS VE DEORİS KARDEŞLERİN YAŞAMINI İSE HER NEFESTE SOLUDUKLARI BÜYÜ TAMAMEN DEĞİŞTİRECEKTİR.

ISBN 975-6902-43-4

MARION ZIMMER BRADLEY

1930'da New York, Albany'de doğdu. Çocukluğundan beri bir bilimkurgu ve fantezi tutkunudur. 1949'da amatör bir yarışmada ilk kitabının basım hakkını kazandı. İlk profesyonel çalışmasını 1952'de yayınladı. Bilimkurgudan Gotik öykülere kadar pek çok konuda yazdı. Yine de en çok *Darkover* romanlarıyla tanınmaktadır. Romanlarının yanı sıra pek çok derginin editörlüğünü yapmıştır. 1988'den bu yana "*M2B Fantasy Magazine*" isimli dergiyi yayınlamaktadır.

Avalon'un Sisleri, dört ay boyunca New York Times'ın en çok satanlar listesinde kalmıştır.

Halen California, Berkley'de yaşamaktadır.

Kitaplarından bazıları: *The Firebrand*, *Forest House*, *Lady of Avalon*, *Lady of the Trillium*'dur.

Edebiyat - 27
Fantastik Kurgu - 2
Atlantis'in Çöküşü-1 Micon
Marion Zimmer Bradley
ISBN 975-6902-43-4

Özgün Adı: The Fall of Atlantis Book One:
Micon/Marion Z. Bradley
Çeviri: Volkan Gürses

© Bu çevirinin yayın hakları İthaki Yayınları'na aittir.

Yayına hazırlayan: Gamze Sarı
Kapak Tasarımı: Füsun Altınır
Teknik Hazırlık: Penguin Kitap Kaset Bas. Yay. Ltd. Şti.
Kapak ve İç Baskı: Kitap Matbaacılık

1. Baskı İstanbul, Ekim 1999

İthaki Yayınları
Caferağa Mah. Sakıvgülü Sk. 33/2 Kadıköy 81300 İstanbul
Telefon: 0 216 348 36 97 Faks: 0 216 338 26 33

ATLANTİS'İN ÇÖKÜŞÜ

Birinci Kitap: Micon

Marion Zimmer Bradley

Çeviri: Volkan Gürses

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle, düşünmekten hoşlandığımdan çok daha uzun yıllar önce, benimle birlikte geçmişti araştıran ve benimle birlikte Domaris ve Micon karakterlerini araştıran ince bir deste elyazısı sahneyi yazan sevgili arkadaşım ve akıl hocam Dorothy G. Quinn'e. Kitap o zamandan beri dört kere yeniden yazıldı ve büyük bir olasılıkla Dorothy kendi zihninin ürününü tanıyamayacaktır; ancak bu yola adım atmam onun yoldaşlığında oldu ve borcum hesaba gelmeyecek kadar büyük.

İkinci olarak, bu taslağın son halini yayına hazırlayan ve tüm kitapların başında görünen felsefi pasajları merhum babası Robert A. Bradley'in basılmamış yazıları da dahil çeşitli kaynaklardan derleyen oğlum, David R. Bradley'e....

Marion Zimmer Bradley

“Tüm olaylar, daha önceki sebeplerin açıkça görülen fakat kesin olarak idrak edilemeyen sonuçlarıdır yalnızca. Ses duyulduğunda, en cahil dinleyici bile, birbirini izleyen her ölçünün, en nihayetinde niçin sonuçlandırıcı akora çıkması gerektiğini anlamamasına rağmen, sesin esas notayla bitmesi gerektiğini söyleyebilir. Karma yasası, bütün akorları esas notaya götüren, göle atılan ufacık taştan, taş batıp gözden kaybolduktan ve unutulduktan uzun zaman sonra bile gelgit dalgaları bir kıtayı batırın-caya kadar dalgacıkları yayan güçtür.

“Bu öykü, Mısır Firavunları’nın taş üstüne taş yığmalarından çok uzun zaman önce batan bir dünyanın gölüne atılmış, böyle bir taşın öyküsüdür.”

–Ma’ji Rajasta’nın Öğretileri

Bölüm 1

Elçiler

Sandaletli ayakların taş zeminde çıkardığı ses üzerine, Rahip Rajasta yüzünü, dizlerinin üstünde açık halde tutmakta olduğu parşömenden kaldırdı. Tapınağın kütüphanesi bu saatlerde genellikle bomboş olurdu, o da her gün burada rahatsız edilmeden çalışmayı, kendisine özel bir ayrıcalık sayıyordu. Alnı kırıştı biraz, öfkeyle değil, çünkü kızmaya eğilimli değildi, ancak, derin düşüncelere dalmış olmasından kaynaklanan bir sıkıntıyla.

Ne var ki, kütüphaneye giren iki adam dikkatini çekmişti; doğruldu, ama parşömeni bir kenara koymadan, ayağa da kalkmadan onları seyretmeye koyuldu.

Adamlardan yaşlı olanı tanıyordu; Işık Tapınağı'nın Baş Yöneticisi olan Talkannon, görünüşteki iyi huylu tabiatı soğuk, katı ve hatta acımasız olabilen inceleyici mizacını örten, gürbüz, güleryüzlü bir adamdı. Diğeri ise bir yabancıydı, zarif dansçı vücudu yavaş ve güçlkle hareket

eden bir adam; acıya sıkı sıkıya kapanmış dudaklar sanki daha kolay buruşturulabilirmiş gibi, karanlık gülümsemesi hafif buruktu. Uzun boylu bir adamdı yabancı; yanık tenli ve yakışıklıydı, odanın güneşle aydınlanmış gölgelerinde belli belirsiz bir ışıkla parıldayan, herkesinkinden farklı beyaz bir cüppeye bürünmüştü.

“Rajasta,” dedi Baş Yönetici, “kardeşimiz daha ileri bilgiyi arzuluyor. İsteddiği gibi çalışmakta özgürdür. Senin konuğun olsun.” Talkannon, hâlâ oturmakta olan Rajasta’ya hafifçe eğildi ve yabancıya dönerek; “Ahtarrathlı Micon,” dedi, “seni en iyi öğrencimizle baş başa bırakıyorum. Tapınak senindir kardeşim ve hatta Tapınak Kenti de; istediğin zaman beni ziyaret etmekten çekinme...” Tekrar eğildi Talkannon; döndü, iki adamı birbirlerini daha iyi tanıyabilmeleri için yalnız bıraktı.

Sürünen kapı Baş Yönetici’nin güçlü bedeninin ardından yavaşça kapanırken, Rajasta tekrar kaşlarını çatı; kendisi Talkannon’un kaba tavırlarına alıştı, ama bu yabancının burada herkesin nezaketten yoksun olduğunu düşünmesinden çekindi. Parşömeni elinden bırakıp ayağa kalktı ve kollarını saygılı bir samimiyetle iki yana açarak, konuğuna yaklaştı. Ayakta çok uzun boylu bir adamdı Rajasta, orta yaşı hayli geçkin; adımı ve tavrı disiplinli, titizdi.

Micon, Talkannon’un onu bıraktığı yerde,

hâlâ o ağırbaşlı, buruk gülümsemesiyle hareketsiz durmaktaydı. Gözleri fırtınalı gökyüzü kadar derin bir maviydi; gözlerinin çevresindeki küçük kırışıklıklar, mizah anlayışını ve engin bir hoşgörüyü anlatıyordu.

Işığın Rahibi törensel bir şekilde eğilerek, *Bu adam şüphesiz bizden biri*, diye düşündü ve bekledi. Yabancı hâlâ duruyor ve dalgınlıkla gülümsüyordu. Rajasta'nın kaşları yine belirsizce çatıldı. "Ahtarrathlı Micon—"

"Adım bu," dedi yabancı resmiyetle. "Buraya çalışmalarımı sizlerin arasında sürdürebilmek için ricada bulunmaya gelmiştim." Sesi alçak ve tınılıydı, fakat, sanki sürekli dikkatle kontrol altında tutuluyormuşçasına, aşırı bir çaba yüklüydü. Ağırbaşlı bir kibarlıkla, "Benim olan bütün bilgiyi paylaşabilirsin," dedi Rajasta. "Hoş geldin—" Duraksadı, sonra ani bir dürtüyle, eliyle bir işaret yaparak, "Güneşin Oğlu," diye ekledi.

"Korkarım sadece bir evlatlık," dedi Micon, kısa süren, buruk bir gülümsemeyle, "ve akrabalıktan dolayı fazlasıyla gururlu." Bununla birlikte ayinsel kendini tanıtmaya işaretine, elini kaldırıp kadim zamandan kalma jesti tekrarlayarak karşılık verdi.

Rajasta konuğunu kucaklamak üzere öne doğru bir adım attı; bağlanmışlardı, sadece paylaşılan bilgeliğin ve arayışın bağlarıyla değil, aynı zamanda Işık Rahipliğinin en içrek sihrinin ar-

kasındaki güçle: Rajasta gibi, Micon da onların en yüksek İnisiyelerinden biriydi. Rajasta buna hayret etti –Micon çok genç görünüyordu! Ayrıldıklarında, Rajasta daha önce hiç fark etmemiş olduğu bir şeyi gördü. Yüzü keder ve merhametle gölgelendi; “Micon, kardeşim,” diyerek Micon’un sıska ellerini kendininkilerin içine aldı ve onu bir sandalyeye götürdü.

“Söylediğim gibi, bir evlatlık,” dedi Micon başını sallayarak. “Sen nasıl anladın? Bana demişlerdi ki ne bir yara izi, ne de...”

“Hayır,” dedi Rajasta, “tahmin ettim. Sessizliğin –hareketlerindeki bir şey. Peki, bu senin başına nasıl geldi kardeşim?”

“Bundan başka bir zaman bahsedebilir miyim? Çünkü bu...” Micon yine duraksadı ve tınılı sesi burkuldu; “düzeltilemez. Bırakalım benim işarete karşılık vermem yetsin.”

Sesi duyguyla titreyen Rajasta, “Sen hiç şüphesiz Işığın bir Oğlusun,” dedi. “Karanlıkta yürümene rağmen. Belki... belki de Işığın, O’nun parıltısıyla karşılaşabilecek olan tek oğlu.”

“Sadece onu asla göremeyeceğim için,” diye mırıldandı Micon; boş gözleri asla göremeyecekleri yüze dikkatle dikilmiş gibiydi. Sessizlik vardı, o buruk, acı dolu gülümseme Micon’un yüzüne gelip giderken...

Sonunda Rajasta cesaretini toplayıp, “Ama sen işarete karşılık verdin. Ben de şüphesiz yanıldığı-

mı... senin kesinlikle gördüğünü düşündüm,” dedi.

“Sanırım... düşünceleri biraz okuyabiliyorum,” dedi Micon. “Yalnız çok az ve sadece buna gerek duyulduğunda. Henüz buna ne kadar güvenebileceğimi bilmiyorum. Ama senin yanında–” yine o gülümseyiş, gergin esmer yüzüne parlaklık vermişti. “Hiçbir tereddüt hissetmedim.”

Yine sessizlik oldu; sanki duygular konuşmaya izin vermeyecek kadar gerilmişti, derken koridordan bir kadının genç sesi duyuldu: “Efendi Rajasta!”

Rajasta’nın gergin yüzü gevşedi. “Buradayım, Domaris,” diye seslendi ve Micon’a açıkladı: “Benim müridim, genç bir kadın –Talkannon’un kızıdır. Henüz uyanmamış, ama öğrendiğinde –ve tamamlanmış olduğu zaman– mükemmelliğin tohumlarını içinde taşıyor.”

Kibar bir umursamazlıkla, “Tanrıların ışığı ona ilim ve bilgi bahşetsin,” dedi Micon.

Domaris odaya girdi; uzun boylu bir kızdı ve gururlu dimdik bir duruşu, karanlık boşluklarda ve gölgelerde aydınlık yaratan, dövülmüş bakır renginde saçları vardı. Bir kuş gibi hafif adımlarla gelivermişti, ancak adamlara kısa bir mesafe kala durdu, bir yabancıнын yanında konuşamayacak kadar utangaçtı.

“Çocuğum,” dedi Rajasta şefkatle, “bu Ahtarathlı Micon, benim Işık Kardeşim, ona her ba-

kımdan bana davranıldığı gibi davranılacak.”

Domaris, kibar bir saygıyla yabancıya döndü ve birden gözleri büyüdü; yüzünün tüm hatlarında bir huşu dolaştı, zoraki gibi görünen bir jestle, bunu kendi isteğinin dışında yapıyormuş gibi, sağ elini göğsünün üstüne koydu ve Işık Rahipliğinin yalnızca en yüksek İnisyelerine verilen selamla, yavaşça alnı düzeyine yükseltti. Rajasta gülümsedi, bu doğru bir içgüdüydü ve memnun olmuştu; ancak kendi sesinin bu büyüyü bozmasına izin verdi, çünkü Micon'un rengi solmaya başlamıştı.

“Micon benim konuğumdur, Domaris ve benimle kalacak –tabii sen de istiyorsan, kardeşim.” Micon'un başıyla onaylaması üzerine devam etti; “Şimdi Yazıcıana'ya git kızım ve ona kardeşim için daima hazır olacak bir yazıcı atamasını söyle!”

Domaris hareketlendi ve bir parça titredi; Micon'a hayranlık dolu bir bakış fırlattıktan sonra öğretmenin önünde saygıyla başını eğdi ve kendisine verilen işi yerine getirmek üzere ayrıldı.

“Micon!” Rajasta kısa ve özlü bir dolaysızlıkla konuşuyordu. “Sen buraya Karanlık Türbe'den geldin!”

Micon başıyla doğruladı. “Zindanlarından,” diye derhal düzeltti.

“Ben... ben de bundan korkmuştum...”

Micon üstüne basarak belirtti, "Ben bir mürtet değilim –orada hizmette bulunmadım. Benim hizmetim zorlamaya tabi değildir!"

"Zorlama mı?"

Micon kımıldamadı, ancak kaşlarının havaya kalkışı ve alaycı gülümseyişi, omuz silktiği izlenimini verdi. "Beni zorlayacaklardı," dedi ve sakat bırakılmış ellerini uzattı. "İkna etmekte... uzdilli olduklarını görebilirsin." Rajasta dehşetle solumadan önce Micon ellerini geri çekti ve onların ihanetlerini, cüppesinin kolları içinde gizledi. "Ancak, görevim tamamlanmış değil. Tamamlanana kadar da, her ne kadar bana çok yakın yoldaşlık ediyor da olsa, ölümü kendimden bu ellerle uzak tutuyorum."

Micon adeta önceki gece yağar, yağmurdan bahsediyor gibiydi ve Rajasta bu duygusuz yüzün önünde başını eğdi.

"Kara Cüppeliler dediğimiz birileri var," dedi acı acı. "Sihirbazın Mezhebi üyelerinin arasında gizleniyorlar, burada Gri Cüppeliler dediğimiz, Görülemeyen Tanrı'nın evini koruyanların. Bu Kara Cüppelilerin... işkence yaptıklarını duymuştum! Olur şey değil! Lanet olsun onlara!"

Micon yerinden kıpırdadı, sertçe, "Lanet okuma, kardeşim!" dedi. "Senin, bunun tehlikesini herkesten iyi bilmen gerekir."

"Onlara karşı harekete geçmek için hiçbir yol yok," dedi Rajasta, ruhsuzca. "Söylediğim gibi,

Gri Cüppe Mezhebi'nden kuşkuluyoruz, ama gel gör ki hepsi gri!"

"Biliyorum. Bunu açıkça gördüm... bu yüzden de artık hiçbir şey görmüyorum. Yeter," diye yalvardı Micon. "Kurtuluşumu içimde taşıyorum, kardeşim, ama henüz bunu kabullenemeyebilirim. Bundan bahsetmeyeceğiz, Rajasta." Yavaşça ve dikkatle, ayağa kalktı, yüzünü ılık güneş ışığına doğrultup, öylece durmak üzere pencereye doğru ağır ağır birkaç adım attı.

İçini çekerek bu yasağa razı oldu Rajasta. Doğruydı, Kara Cüppeliler kendilerini her zaman o kadar iyi gizlemişlerdi ki, hiçbir kurban ona işkence edenleri teşhis edemiyordu. Peki ama neden? Micon bir yabancıydı ve onların düşmanlıklarını üstüne çekmiş olamazdı; hem daha önce asla bu kadar yüksek konumdaki biriyle uğraşmaya cüret etmemişlerdi. Micon'un başına gelenlerin öğrenilmesi, Işık Tapınağı kadar eski olan bir savaşta, yeni bir dönem başlattı.

Ve olasılıklar onu dehşete düşürüyordu.

-II-

Yazıcılık okulunda, Lydara Anne, en genç öğrencilerinden birini terbiye etmekle uğraşıyordu. Yazıcılar, Rahipler Kastı'nın on iki on üç yaşlarında okuma yazma yeteneği gösteren oğulları ve kızlarıydılar ve otuz küsur zeki oğlan ve kızı bir düzen içinde tutabilmek hiç kolay değildi.

Lydra Anne, belleğindeki hiçbir çocuğun asla, şu anda yüzüne bakmakta olan somurtkan küçük kız kadar, kendisine sorun yaratmamış olduğunu hissetti; zayıf, kemikleri sayılan bir kızdı bu, on üç yaşlarında, fırtınalı gözleri ve siyah, kıvrık bukleli, dağınık saçları vardı. Kaskatı ve dimdik duruyordu, küçük, sinirli yumrukları dikbaşlılıkla sıkılmıştı, beyaz yüzünde gergin bir meydan okuyuş vardı.

Yazıcıana, ayakta bir kaya gibi sabırla durarak, "Deoris, küçük kızım," diye azarlamaya başladı. "Eğer bir gün Yüksek Yönetim'de görev almayı umuyorsan, diline ve sinirlerine hakim olmayı öğrenmelisin. Talkannon'un kızı diğerlerine örnek olmalıdır. Şimdi benden ve oyun arkadaşın İsta'dan özür dileyecek, ondan sonra da

babana hesap vereceksin. “Yaşlı rahibe, kollarını iri göğüslerinin üzerinde kavuşturup, asla dilenmeyecek bir özrü bekledi.

Bunun yerine kız gözyaşlarına boğuldu. “Dilemeyeceğim! Yanlış hiçbir şey yapmadım ben, Anne ve hiçbir şey için özür dilemeyeceğim.” Sesi, onu tapınağın çocukları arasında, geleceğin bir Büyü Şarkıcısı olarak mühürlemiş olan o heyecan verici tatlılıkla titreyerek yankılanıyordu; Deoris, tellerine vurulmuş bir arp gibi, hırsla çarpıyordu sanki.

Yazıcıana şaşkın ve bezgin bir sabırla ona baktı. “Bir büyükle böyle konuşulmaz, çocuğum. Bana itaat et, Deoris.”

“Etmeyeceğim!”

Yaşlı kadın elini kaldırdı; kapıya vurulduğunda, kendisi bile kızı sakinleştirmek ile onu dövme arasında kararsızdı. “Kim o?” diye bağırdı Rahibe sabırsızca.

Kapı açıldı ve Domaris köşeden başını uzattı. “Zamanınız var mı, Anne?”

Lydara Anne'nin sıkıntılı yüzü gevşedi, ne de olsa Domaris uzun yıllardan beri hep gözdelelerinden biri olmuştu. “İçeri gir, yavrum. Daima sana ayıracak zamanım vardır.”

Domaris kapı eşiğinde durup önlüklü küçük kızın hiddetten köpürmüş yüzüne baktı.

Deoris, “Domaris, ben *yapmadım!*” diye feriyat etti; ümitsiz, küçük bir kasırga, Domaris'e

doğru hızla fırlayıp, kollarını ablasının boynuna doladı. “Hiçbir şey yapmadım.” İsterik hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

“Deoris, küçük kardeşim,” diye azarladı onu Domaris. Kendisine yapışmış kolları soğukkanlılıkla çözdü. “Onu bağışlayın, Lydara Anne. Başını yine belaya mı soktu? Hayır, sessiz ol Deoris, *sana* sormadım.”

“O, küstah, arsız, eleştiriye karşı hoşgörüsüz ve büsbütün idare edilemez biri,” dedi Lydara Anne. “Okulda kötü bir örnek teşkil ediyor ve yatakhane başıboş davranıyor. Onu cezalandırmaktan hoşlanmıyorum, ama—”

“Ceza Deoris’i sadece daha kötü etkiler,” dedi Domaris, ölçülü bir şekilde. “Ona karşı asla sert davranmamalısınız.” Deoris’i yanına çekerek, karma karışık olmuş buklelerini düzeltti. Deoris’in sevgiyle nasıl yola getirilebileceğini, onun Lydara Anne’nin sertliğine nasıl içerlediğini çok iyi biliyordu.

“Deoris Yazıcılık Okulu’nda olduğu sürece,” dedi Anne, durgun bir katiyetle, “diğerlerinin gördüğü muamelenin aynısını göreceksin ve onların cezalandırıldığı gibi cezalandırılacak. Onların davrandığı gibi davranmak için de biraz çaba göstermedikçe, okulda fazla kalamayacak.”

Domaris düzgün kaşlarını kaldırdı. “Anlıyorum... Efendi Rajasta’nın yanından geliyorum. Bir konuğa hizmet etmesi için bir yazıcıya ihtiyacı

var ve Deoris bu iş için yeterli. Ne o okulda mutlu, ne de siz onu burada istiyorsunuz. İzin verin bu adama o hizmet etsin.” Şimdi göğsüne sokulmuş olan o halsiz başa bir göz attı. Deoris meraklı bir hayranlıkla yukarı baktı. Domaris her zamanki gibi, her şeyi yine yoluna koymuştu!

Lydara Anne kaşlarını çattı, fakat içten içe rahatlamıştı. Deoris onun kısıtlı yetkilerini aşan bir sorundu ve bu şımarık çocuğun Talkannon'un kızı oluşu, durumu zorlaştırıyordu. Teorik olarak, Deoris orada diğerleriyle eşit bir konumdaydı; ne var ki Baş Yöneticinin kızı, sıradan bir rahibin çocuğu gibi cezalandırılmıyor ve yönetilemiyor-du.

Boğuk bir sesle, “Nasıl istiyorsan öyle olsun, Işığın Kızı,” dedi Yazıcıana, “ama kendi derslerine de devam etmesi gerek, bunu aklından çıkarma.”

“Sizi temin ederim ki, onun eğitimini ihmal etmeyeceğim,” dedi Domaris, soğuk bir tavırla. Basık binadan ayrılırken, kaşlarını çatarak Deoris'i inceledi. Kız kardeşini şu son aylarda pek az görmüştü. Domaris Rajasta'nın Rahip Yardımcısı olarak seçildiğinde, çocuk da Yazıcılık Okulu'na gönderilmişti –aralarındaki sekiz yaş fark, ilişkilerini kız kardeşten öte, ana kız ilişkisine dönüştürmüştü ve birbirlerinden ayıramaz olmuşlardı. Ama şimdi Domaris, kardeşinde onu üzen bir değişiklik seziyordu. Eskiden Deoris

hep neşeli ve uysaldı; ne yapmışlardı da böyle somurtkan, küçük bir asiye dönüşmüştü? Aniden parlayan bir öfkeyle karar verdi, Deoris'i tekrar kendi himayesine almak için Talkannon'dan izin almaya çalışacaktı.

“Gerçekten seninle kalabilir miyim?”

“Belki. Söz veremem, ama göreceğiz.” Domaris gülümsedi. “Bunu istiyor musun?”

Heyecanla, “Evet!” dedi Deoris ve kollarını yine ablasına doladı. O kadar şiddetliydi ki, Domaris'in alnı derin bir sıkıntıyla kırıştı. Deoris'e ne *yapmışlardı?*

Kendini yapışan kollardan kurtarıırken, “Yavaş ol, yavaş ol, küçüğüm,” diye hafifçe azarladı ve Onikilerin Evi'ne yöneldiler.

-III-

Domaris On İki Rahip Yardımcısı'ndan biriydi; her üç yılda bir Rahipler Kastı'nın çocukları arasından fiziksel kusursuzluk, güzellik ve onları Kadim Ülkedeki Rahipler Kastı nezdinde özgün kılan bazı özel yetenekler nedeniyle seçilen altı genç adam ve altı genç kadın. Olgunluğa ulaştıkları zaman, Rahipler Kastı'nın kadim ilmini okumak ve kendilerini tanrılara ve insanlarına hizmet için yetiştirmek amacıyla, üç yıllığına Onikiler Evi'nde oturlardı. Söylenildiğine göre, herhangi bir felaket Rahipler Kastı'nın tamamını dahi yok etse, sadece Onikiler kurtulduğu takdirde, tapınakların tüm ilmi yalnızca bu On İki Rahip Yardımcısı tarafından yeniden kurulabilirdi. Üç yıllık dönemin sonunda, her biri kendisi için belirlenmiş olan eşle evlenirdi ve bu altı genç çift o kadar dikkatle seçilirdi ki, Rahip Yardımcılarının çocukları rahipliklerinin kastı içinde yükselmekte çok nadiren başarısızlığa uğrarlardı.

Onikiler Evi, bölgedeki bir araya toplanmış diğer binalardan ayrı olarak, yüksek, yeşil bir tepeyi süsleyen geniş bir yapıydı; geniş çimenlik-

lerle, kapalı yeşil bahçelerle ve soğuk pınarlarla çevrelenmişti. İki kız kardeş, çiçeklenen çalı kümeleri arasından yukarı tırmanan patika boyunca, inziva köşesinin beyaz duvarlarına doğru salınırken, çocukluktan henüz çıkmış genç bir kadının, çimenliklerin ortasından telaşla onlara doğru geldi.

“Domaris! Buraya gel, seninle –ah, Deoris! Yazıcı hapishanesinden azat mı edildin?”

Deoris, utangaç bir edayla, “Umarım öyledir,” dedi ve kızlar birbirlerine sarıldılar. Yeni gelen, yaşça Domaris ile Deoris’in arasındaydı, hatta neredeyse diğer bir kız kardeşleri olabilirdi, çünkü üçü beden ve yüz olarak birbirine çok benziyordu, üçü de uzun boylu ve narin, güzel kemikliydi. Zarif elleri ve kolları vardı, Rahipler Kastı’nın işlenmiş, oyulmuş özelliklerini taşıyorlardı. Sadece ten rengi bakımından aralarında bir ayrım söz konusuydu. Domaris aralarında en uzun boylu olanıydı; ateş kızılı saçları uzun ve dalgalı, gözleri serin, gölgeli bir griydi. Deoris daha zayıf ve kısa boyluydu, koyu siyah lüleli saçları vardı ve gözleri, ezilmiş menekşeleri andırıyordu. Elis’in ise bukleleri cilalı tahtanın parlak, kızıl kahvesiydi, gözleri canlı ve berrak bir maviydi. Talkanno’nun kızları Onikiler Evi’ndeki, hatta tüm tapınaktaki herkesten çok, kuzenleri Elis’i severlerdi.

Sabırsızlıkla, “Burada Atlantis’ten gelen elçiler var,” dedi Elis.

"Deniz Krallığı'ndan mı? Gerçekten mi?"

"Evet. Ahtarrath'taki tapınaktan. Ahtarrath'ın genç prensi erkek kardeşiyle birlikte buraya gönderilmiş, ama buraya hiç ulaşamamışlar. Kaçırılmış veya bir deniz kazasına uğramışlar, ya da öldürülmüşler. Şimdi onları veya cesetlerini bulmak için tüm kıyı araştırılıyor."

Domaris gözlerini boşluğa dikip baktı; ürk-müştü. Korkutucu bir isimdi Ahtarrath. Oradaki yani, Kadim Ülke'deki Ana Tapınağı'nın, şu anda en güçlüsü Ahtarrath olan deniz krallıklarıyla pek az ilişkisi vardı; şimdiyse adını bir günde iki kez duymuştu.

Elis heyecan içinde konuşmasını sürdürdü: "Karaya çıktığına dair bazı deliller varmış ve Kara Cüppeliler'den söz ediliyor! Rajasta bundan bahsetmiş miydi, Domaris?"

Domaris'in yüzü asıldı. O ve Elis Rahipler Kastı'nın İç Çemberine dahildiler, buna rağmen, büyüklerinden bahsetmek gibi haklara sahip değillerdi; daha da ötesi, Deoris'in varlığı, böyle dedikodular yapılmasını ne olursa olsun dizginlemeliydi. "Rajasta bana sırlarını açmaz, hem hiçbir Rahip Yardımcısı, kapılarda yapılan dedikoduları dinlememelidir!"

Elis'in yüzü hafiften kızarınca Domaris biraz yumuşadı. "Tek bir arıdan doğmamış hiçbir sürü yoktur," dedi hoşça. "Rajasta'nın Ahtarrath'tan bir konuşğu var. Adı Micon."

“Micon!” diye bağırdı Elis. “Bu, bir kölenin adının Lia olduğunu söylemek gibi bir şey! Bir ağacın üzerindeki yapraklardan daha çok Micon vardır Deniz Krallıkları’nda.” Tek başına zar zor ayakta durabilen, küçücük bir kız eteğine yapışınca konuşmasını kesti. Elis tahammülsüzce aşağı baktı ve kızı kaldırmak için eğildi, ama gamzeli bebek gülerek Deoris’e doğru seğırtti, sonra yere yıkıldı ve yattığı yerden cıyıklamaya başladı. Deoris onu kaptı, Elis ise itaatsiz emanetinin arkasından hızla koşmakta olan kısa boylu, esmer kadına bakıp, “Simila,” diye azarladı, “Lissi’yi ayağımızın altından çekemez veya ona *nasıl* düşmesi gerektiğini öğretemez misin?”

Bakıcı çocuğu almaya geldi, ama Deoris ona sıkıca yapışmıştı. “Elis, izin ver onu tutayım, o kadar uzun süredir görmüyorum ki.... O zamanlar daha emekleyemiyordu bile, ama şimdi yürüyor! Sütten kesildi mi? Hayır mı? Ona nasıl katlanabiliyorsun? Bak Lissi, aşkım, beni hatırlıyorsun, değil mi?” Bebek iki elini Deoris’in lülelerine saplayarak, keyifle bir çığlık attı. Tombul yanakları öpücüklere boğarak, “Ah, seni küçük şişko sevgilim!” diye çağıldadı Deoris.

“Küçük, tombiş baş belası.” Elis kızına acı bir gülüşle baktı. Domaris Elis’e anlayışlı bir şekilde hafifçe vurdu. Kadın rahip yardımcıları kendi istekleri hiç dikkate alınmadan evlendirildiklerinden, evlenecekleri en son güne kadar özgür

olurlardı. Elis de bu özgürlüğünden yararlanarak kendine bir sevgili seçmiş ve ondan bir çocuk doğurmuştu. Tapınağın yasaları buna kesinlikle izin veriyordu, ancak izin verilmeyen şeydu: sevgilisi ortaya çıkıp, babalığı kabul etmekten aciz kalmıştı. Nüfusa geçirilmemiş bir çocuk korkunç cezalara uğrardı; onu Çocuk Kastı'na aldırabilmek için Elis, kendi gibi bir Rahip Yardımcısı olan, Chedan adındaki belirlenmiş kocasının merhametine sığınmak zorunda bırakılmıştı. Chedan geniş yüreklilik gösterip Lissi'yi kabul etmişti; ne var ki, onun kızın gerçek babası olmadığını herkes biliyordu; Domaris bile küçük Lissi'nin babasını tanımıyordu. Elis eğer onu ihbar etmiş olsaydı, gerçek baba korkaklığı yüzünden çok şiddetli bir cezaya çarptırılırdı; fakat o bunu yapmayı ısrarla reddetmişti.

Domaris, Elis'in acılı gözlerine bakarak şöyle dedi: "Chedan ondan bu kadar nefret ediyorsa, Elis, neden çocuğu göndermiyorsun? Rahip yardımcılarının huzurunu böylesine bozabilecek kadar önemli olamaz, hem başka çocukların da olacak--"

Elis'in dudakları alaycı bir şekilde hafifçe kıvrıldı. "Bana öğüt vermeden önce neden bahsettiğini anlayana kadar bekle," dedi, Deoris'ten çocuğunu geri istemek için uzanırken. "Küçük baş belasını bana geri ver, dönmem gerek."

"Biz de geliyoruz," dedi Domaris, ama Elis

Lissi'yi koltuğunun altına soktu, bakıcısını eliyle çağırды ve hızla uzaklaştı.

Domaris onun arkasından baktı, üzgündü. Bu ana dek hayatı bir nehrin akışı kadar aşık bir şekilde tasarlanmış, düzgün, kalıplaşmış kanallarda sürmüştü. Artık öyle görünüyordu ki, dünya değişmişti: Kara cüppeliler söylentisi, onu çok fazla etkilemiş olan Ahtarrathlı yabancı –sakin hayatı birdenbire gariplik ve tehlikelerle dolmuş göründü. Micon'un, üzerinde nasıl olup da böyle derin bir etki bırakmış olduğunu kavrayamıyordu.

Deoris ona bakıyordu, menekşe gözleri endişeli ve kuşkuluydu. Domaris kız kardeşinin Onikilerin Evi'nde kalmasını sağlayıp rahatlamış olarak, bildik görevlerinin dünyasına geri döndü.

Günün ilerleyen saatlerinde Micon'dan o akşam yazıcıyı kendisine getirebileceğine dair nazıkçe ifade edilmiş bir rica geldi.

–IV–

Micon kütüphanede, gölgeli bir pencere kanadının yanında yalnız başına oturuyor; giydiği beyaz cüppe loşluğa soluk bir ışıltı saçıyordu. Onun sessiz silueti dışında kütüphane bomboştu ve o belli belirsiz parıltı dışında hiç ışık yoktu.

Domaris düşük perdeden bir şarkı söylüyor, titrek, altın bir ışık notaların etrafında sıcıyordu; yumuşak bir şekilde tam perdesi verilen başka bir nota, ışığı görünür hiçbir kaynağı olmayan sürekli bir aydınlığa dönüştürdü.

Atlantisli, kızın sesinin geldiği yöne döndü. “Kim var orada? Sen misin, Talkannon’un kızı?” Domaris ortaya çıktı, Deoris’in küçük eli çekingen bir halde kendininkinin içindeydi. “Efendi Micon, size yazıcı Deoris’i getirdim. Sizin daimi hizmetiniz için atandı, size refakat edecek.” Micon’un sıcak gülümsemesinden cesaret alarak “Deoris benim kız kardeşimdir,” diye ekledi.

“Deoris,” diye tekrarladı ismi Micon yumuşak, yayvan bir aksanla. “Sana teşekkür ederim. Peki ya senin adın nedir, Rajasta’nın Rahip Yardımcısı? Domaris,” diye kendi sorusunu cevapladı, usulca

titreyen sesi hecelerin üstünde geziniyordu. “Küçük yazıcı o halde senin kardeşin, öyle mi? Buraya gel, Deoris.”

Deoris utanarak Micon'un önünde diz çökmeye giderken Domaris geri çekildi. Atlantisli rahatsız olmuştu, “Benim önümde diz çökmemelisin, çocuğum!” dedi.

“Âdettendir, Lordum.”

Micon gülümsedi. “Şüphesiz bir rahibin kızı iyi eğitilmiştir. Peki ya bunu yasaklarsam?” Deoris itaatle kalktı ve onun önünde durdu.

“Kütüphanenin içeriğine aşına mısın, küçük Deoris? Çok genç bir halin var ve hem okumak hem de yazmak için sana tamamen güveniyor olmalıyım.”

“Neden?” diye kontrolsüzce ağzından kaçırdı Deoris. “Dilimizi doğduğunuzdan beri konuşuyor gibisiniz. Konuştuğunuz kadar iyi okuyamıyor musunuz?”

Sadece bir an için, gergin, esmer yüzde ezik bir hal belirdi. Sonra kayboldu. Yavaşça “Ablanın sana söylediğini düşünmüştüm,” dedi. “Ben körüm.”

Deoris bir an için sersemlemiş bir halde öylece durdu. Bir kenarda durmakta olan Domaris'e attığı bir bakış ona ablasının tebeşir gibi bembeyaz kesildiğini gösterdi; o da bilmiyordu.

Bir anlık utandırıcı bir suskunluk oldu. Derken Micon yanında duran bir parşömeni kaldırıp,

“Rajasta bunu benim için bıraktı. Senin okumanı duymam gerek,” dedi. Nazik bir hareketle parşömeni Deoris’e verdi. Çocuk gözlerini Domaris’ten çekip, Micon’un sandalyesinin dibine konmuş olan yazıcı iskemlesine yerleşerek tomarı çözdü. Eğitilmiş bir yazıcının duyguları ne olursa olsun asla aksamayan sabit ve dengeli sesiyle okumaya başladı.

Kendi başına kalınca Domaris dinginliğini tekrar kazandı. Duvardaki bir oyuğa yerleşti, oyuğu parlak bir şekilde aydınlatan yumuşak notayı mırıldanmaya başladı. Metnin hiç olmazsa tek bir sayfasının içine süzölmeye çabalıyordu, ama dikkatini kendi işine vermeyi denedikçe gözleri, sanki kendi diledikleri gibi, hareketsiz oturup çocuğun yumuşak tekdüze mırıltısını dinleyen adama geri dönüp duruyordu. Aklından bile geçmemişti! Hareketleri o kadar normal, engin gözleri o kadar güzeldi ki... onu neden bu kadar etkilemişti ki? Yoksa Kara Cüppeliler tarafından mahkûm edilmiş olan o muydu? Ellerini görmüştü, bir zamanlar belki de güçlü ve becerikli olan kuru, bükük et ve kemik müsvettelerini. Kimdi ve neydi bu adam?

Duygularının garip karışımı içerisinde acımının kırıntısı dahi yoktu. Kör edilmiş veya işkence görmüş ya da sakatlanmış olan diğerlerine acıdığı gibi ona neden acıyamıyordu? Bir an keskin bir gücenme hissetti. Onun merhametinden etki-

lenmemeye nasıl cüret ederdi?

Ana Deoris'i kıskanıyorum, diye geçirdi çinden mantıksız bir şekilde. *Neden Kıskanayım ki?*

Bölüm 2

Uzak Fırtınalara Dair

Gök gürültüsü yoktu. Ama yaz şimşeginin ısrarcı, titrek ışığı açık pencere kanatlarından girip çıkıyordu. İçeride rutubetli bir sıcak vardı. İki kız, kiremitten, soğuk zemin üzerine yan yana kurulmuş dar şiltelerde yatıyordu, ikisi de ince çarşafın altında yarı çıplaktı. Gölgecik ağların en alt kısmında üstlerinde kimildamadan asılı duruyordu. Sıcak, üzerlerine kalın kaftanlar gibi yapışmıştı.

Uyuyormuş gibi yapan Domaris birdenbire yana yuvarlanıp açık saçlarının uzun bir tutamını Deoris'in dışarı sarkmış kolundan kurtardı. Doğruldu. "Bu kadar sessiz olmana gerek yok, ufaklık, ben de uyuyor değilim."

Deoris de doğruldu. İncecik dizlerini karnına çekti. Kalın lüleleri şakaklarına sıkıca yapışmıştı. Onları sabırsızca geriye itti. "Uyanık olan yalnız biz de değiliz," dedi inançla. "Bazı şeyler işitip durdum. Sesler, ayak sesleri ve bir yerlerde şarkı söyleniyordu. Hayır şarkı değil –ilahi, korkutucu ilahiler, uzakta, çok uzakta...."

Huzursuz şimşek tarafından keskin siyah beyaz parçalara ayrılan zar kadar ince geceliğiyle oracıkta otururken Domaris çok genç görünüyordu; doğrusu o gece kendini kız kardeşinden daha büyük de hissetmiyordu. "Sanırım ben de duydum."

"Bunun gibi." Deoris fısıltıyla bir melodi dizi si mırıldandı. Domaris birden ürperdi. "Yapma! Deoris, bu ilahiyi nereden duydun"

"Bilmiyorum." Deoris dikkatini toplarken yüzü ciddileşti. "Çok uzaktan, sanki yerin altından geliyormuş gibi –veya gökten– hayır, duydum mu, yoksa sadece rüya mıydı ondan bile emin değilim." Ablasının saçından bir örgüyü tutup kayıtsızca çözmeye başladı. "Çok fazla şimşek var, ama gök gürüldemiyor ve ilahiyi her duyduğumda sanki şimşek parlıyor–"

"Deoris, *hayır*! Bu imkânsız!"

Korkusuzca "Neden?" diye sordu Deoris. "Bazı yerlerde bir notayı seslendirmek oraya ışık getirir; neden başka türden bir ışığı uyandırmazın?"

"Çünkü doğanın işine böyle karışmak küfürdür, felakettir!" Sanki bir soğukluk, hatta korku aklını mengene almıştı. "Sesin bir gücü vardır. Büyüyünce Rahiplikte bunları öğreneceksin, yalnız bu kötü güçler hakkında konuşmamalısın!"

Deoris'in hızlı düşünceleri başka yerlere uçuşmuştu. "Ben senin yanında olabiliyorum ve

o olamıyor diye Arvath beni çok kıskanıyor, Domaris!” Gözlerinde sesine taşan mutlu bir kahkaha okunuyordu. “*Bu yüzden* mi seninle aynı evde kalmamı istedin?”

“Belki.” Ablanın tatlı yüzünü, belli belirsiz bir renk lekesi koyu kırmızıya boyadı.

“Domaris, Arvath’a aşık mısın?”

Domaris gözlerini kızkardeşinin meraklı bakışlarından kaçırdı. “Arvath’la nişanlıyım,” dedi ciddi bir tavırla, “Aşk biz hazır olduğumuzda gelecektir. Hayatın armağanları için fazla istekli olmak iyi değildir.” Duygularını dile getirirken özdeşlerle konuştuğunu düşünüyor, kendini iki yüzlü hissediyordu. Ama sesinin tonu Deoris’i ciddileştirdi. Evlilik için bile olsa ablasından ayrı lacağı düşüncesi içini kıskançlıkla doldurdu; kısmen, Domaris’in ileride doğacağını bildiği çocuklarına karşı bir hasetti bu. Bütün hayatı boyunca Domaris’in bebeği ve sevgilisi kendisi olmuştu.

Böyle bir kaybın önüne geçmek istercesine, yalvarır gibi, “Beni bir daha senden uzaklara gönderme!” dedi.

Domaris sıska omuzlara kolunu doladı. “Sen istemedikten sonra asla, küçük kardeşim,” diye söz verdi; ama çocuğun sesindeki tapınma onu üzmişti. “Deoris,” deyip eliyle, kızın küçük çenesinin altından tuttu ve yüzünü kendininkine doğru çevirerek, “Beni böyle putlaştırmamalısın. Bundan hoşlanmıyorum,” dedi.

Deoris cevap vermedi ve Domaris içini çekti. Deoris garip bir çocuktur; çoğunlukla çekingen ve suskundu. Birkaç kez şahit olduğu aşırı sevgisi Domaris'i çok korkutmuştu. Sevgi ve nefretinde ölçüsü yoktu sanki. Domaris merak etti. *Bunu ben mi yaptım? Beni böyle mantıksızca putlaştırmasına daha bebekken ben mi sebep oldum?*

Anneleri, Deoris doğduğunda ölmüştü. Henüz sekiz yaşında olan Domaris o gece aklına koymuştu: yeni doğmuş kızkardeşi, asla bir anne şefkatinin yokluğunu hissetmeyecekti. Deoris'in bakıcısı bunda bir ölçü uygulamayı denediyse de, Deoris'i süttten kestiği zaman onun üzerindeki etkisi de sona ermişti. İki kız kardeş, artık hiç ayrılmayacaklardı. Domaris için bebek kız kardeşi, o gün bir kenara kaldırdığı oyuncak bebeklerinin yerini aldı. Domaris büyüdüğünde ve derslere başladığında ve sonra tapınağın dünyasında görevler edindiğinde bile Deoris, onu hep bir gölge gibi izledi. Domaris Onikiler Evi'ne girene dek tek bir gün bile ayrılmamışlardı.

Alkonathlı Arvath'la nişanlandığında daha on üçündeydi Domaris. Arvath da onun gibi bir Rahip Yardımcısı'ydı. Tanrısal İşaret'i onunkine zıt ve uygun olan onikilerden biriydi. Güneşin doğduğunu ve battığını kabullendiği gibi, bir gün Arvath'la evleneceğini de her zaman kabullenmişti ve bu durum onu ancak bu kadar etkili-

yordu. Güzel bir kadın olduğu fikri gerçekte Domaris'in aklının ucundan bile geçmiyordu. Aralarında büyüdüğü rahiplerin hepsi ona aynı kişisel olmayan, candan sevecenlikle davranırlardı. Yalnızca Arvath daha yakın bir ilişkinin peşindeydi. Bu durum karşısında Domaris'in hisleri karıştı: Arvath'ın gençliği ve yaşama bağlılığı hoşuna gidiyordu; buna rağmen aşk, hatta bilinçli bir arzu bile yoktu. Hissetmediği halde rıza gösterirmiş gibi yapmak için fazla dürüst, onu tamamen reddetmek için fazla iyi niyetli ve başka bir sevgili aramak için fazla masumdu. Arvath zaman zaman kafasını meşgul eden, ancak ciddi bir şekilde dert etmediği bir sorundu.

Dalgin bir can sıkıntısı içinde sessizce Deoris'in yanına oturdu. Şimşek çaktı ve kesik bir ilahinin parçaları gibi harap, donuk bir ışıkla parıldadı, bir serinlik fısıldadı havada.

O anda Domaris'in vücuduna uzun süren bir titreme yayıldı. Ani, buz kadar soğuk bir korkunun pençesinde ürpererek kız kardeşine sıkıca sarıldı. "Domaris ne oldu? Neyin var?" diye feryat etti Deoris. Domaris güçlükle nefes alıyordu. Parmakları çocuğun omuzlarına keskince battı.

"Bilmiyorum... Keşke bilseydim." Dehşetle soluyordu. Birdenbire, özel bir gayretle düzeldi. Rajasta'nın öğrettikleri aklındaydı ve onları uygulamaya çalıştı.

"Deoris, biz izin vermedikçe kötülüğün hiçbir

gücü bize zarar veremez. Uzan—" Önce kendisi gösterdi, sonra karanlıkta kız kardeşinin ellerine uzandı. "Şimdi çocukken ettiğimiz duayı edip uyuyacağız." Soğukkanlı sesine ve rahatlatıcı sözlerine karşın Domaris, soğuk küçük parmakları, kendi kasılmış parmaklarına biraz fazla sıkıca kenetlemişti. Bu gece, her insanın istediğini seçebilmesi için, dünyanın tüm güçlerinin özgür kaldığı, iyinin ve kötünün eşit olduğu, Nadir Gecesi idi.

Kendine tamamiyle hakim olup, tekrar güçlü kılabilirdiği alçak sesiyle konuşmaya başladı. "Ölümlü olan her şeyin yaratıcısı..." Deoris de sarsılarak ona katıldı ve eski duanın kutsallığı ikisini de içine aldı. O ana kadar anormal derecede sessiz olan gece, şimdi bir şekilde daha az tehditkâr geliyordu ve sıcak artık onlara o denli bunaltıcı bir şekilde yapışmıyordu. Domaris gerilmiş kaslarının gevşediğini, sinirlerinin rahatladığını hissetti.

Deoris aynı durumda değildi. İnleyip korkmuş, yavru bir kedi gibi sokulup yattı. "Domaris, konuş benimle, çok korkuyorum ve o sesler hâlâ..."

Domaris azarlayarak kızın sözünü kesti, "Karanlık Türbe'nin içinde kötülüğün şarkısı söyleniyor bile olsa, burada hiçbir şey sana zarar veremez!" O koşullar altında gereğinden daha sert konuşmuş olduğunu fark ederek çabucak devam

etti; "Peki... o halde bana Efendi Micon'dan bahset."

Deoris bir anda canlanıp adeta huşu içinde konuştu. "O çok sevecen ve iyi biri Domaris ve birçok İnisiye gibi, Babamız gibi, Cadamiri gibi *gaddar* değil." Kısık sesle devam etti, "Üstelik o kadar çok acı çekiyor ki... Bundan hiç bahsetmiyor, ama her zaman bir yerleri ağrıyormuş gibi görünüyor. Ama gözleri, ağzı ve elleri bunu bana anlatıyor. Bazen de beni gönderip dinlenmeye gitsin diye yorgunmuşum gibi yapıyorum."

Deoris'in küçük yüzündeki acıma ve tapınma kolayca fark ediliyordu; ama Domaris onu bir kez olsun suçlamadı. Kendisi de aşağı yukarı aynı şeyleri hissediyordu; üstelik çok daha az gerekçeyle. Arada geçen haftalarda Micon'u sık sık görmüş olmasına rağmen, birbirlerine en boş selam sözcüklerinden öte pek bir şey söylememişlerdi. Ortada her zaman bilmekten çok hissedilen, yarı-algılanan birşeylerin garip duygusu vardı. Bunun yavaşça olgunlaşmasına izin vermekten memnundu.

Deoris tapınırcasına devam etti; "Herkese karşı çok iyi, ama bana... adeta küçük kız kardeşiymişim gibi davranıyor. Ben okurken sık sık beni durdurup okuduğum şeyleri açıklıyor, sanki onun öğrencisiymişim gibi."

"Bu çok nazik bir davranış," diye onayladı Domaris. Çocukların çoğu gibi o da çocukluğun-

da okuyucu olarak hizmet etmişti ve bunun ne kadar olağandışı olduğunu biliyordu: küçük bir yazıcıya kişisel olmayan bir eşyadan, bir lamba veya tabureden daha fazla bir şeymiş gibi davranmak. Ama Micon'dan insan beklenmeyecek şeyleri bekleyebilirdi.

Domaris, Rajasta'nın seçilmiş bir Rahip Yardımcısı olduğu için, Tapınak'ta konuşulan şeylerin birçoğunu duymuştu. Ahtarrath'ın kayıp prensi bulunamamıştı ve elçiler geri dönmeyi planlıyorlardı. Görevleri bir fiyaskoyla sonuçlanmıştı. Domaris dolambaçlı yollardan, Micon'un, kendisinden haber almamalarını sağladığının, Işık Tapınağı içerisindeki varlığını tahmin etmelerini bile önlediğinin farkına varmıştı. Onun güdülerini kavrayamıyordu. Zaten hiç kimse Micon'la ilişkisinde ona en yükseği dışında, hiçbir güdü atfedemiyordu. Hiçbir ispatı olmamasına karşın, Domaris, Micon'un, onların aradığı insan olduğundan emindi. Belki de prensin genç erkek kardeşi...

Deoris'in düşünceleri ise yine bir başka noktaya sürüklenmişti. "Micon sık sık senden bahsediyor, Domaris. Senin için ne dediğini biliyor musun?"

"Ne?" Domaris bir nefes aldı, sesi kısıldı.

"Güneşe bürünmüş kadın."

Hoş karanlık, kadının gözyaşlarının donuk bir ışıkla parıldayışını gizledi.

-II-

Şimşek çaktı ve kapı aralığında belli belirsiz durmakta olan genç bir adamın silüeti üzerinde karardı. Kalın bir ses, "Domaris?" diye seslendi. "Sen iyi misin? Böyle bir gecede... tedirgin oldum."

Domaris karanlığı yarmak için gözlerini odakladı. "Arvath! İstersen içeri girebilirsin, uyumuyoruz."

Genç adam ince ağları yukarı kaldırarak ilerledi ve Domaris'in en yakınındaki şiltenin köşesine bağdaş kurarak kendini bıraktı. Bir Atlantis'li, Deniz Krallıkları'ndan bir adamla evlenmek için Rahipler Kastı'ndan ayrılmış bir kadının oğlu olan Alkonathlı Arvath, seçilmiş Onikiler arasında yaşça en büyük olanıydı. Domaris'ten aşağı yukarı iki yaş büyüktü. Alev gibi parlayıp kararan şimşek, yüzünün ölçülülük ve hoşgörölülük hatlarını açığa vuruyordu, değışmez, inanmış bir aşkla birlikte, açık ve ağırbaşlı, hayat dolu hatları... Ağzının kenarındaki çizgiler kısmen özdisiplinden kaynaklanıyordu; gerisi ise kahkahanın ayak izleriydi.

Domaris, kusursuz bir dürüstlikle, "Biraz önce ilahi söylendiğini işittik ve her nasılsa bir terslik hissettik. Ama böyle bir şeyin beni korkutmasına veya huzursuz etmesine izin vermeyeceğim," dedi.

"Vermemelisin de," diye hararetle katıldı Arvath. "Yine de havada bundan öte bir huzursuzluk olabilir. Canlanan garip güçler var, bu gece Nadir gecesi. Evde hiç kimse uyumuyor. Chedan ve ben kaynakta yüzüyorduk. Efendi Rajasta Muhafız giysisine bürünmüş, alanda dolaşıyor ve o ... şey, onun yoluna çıkmak istemezdim!" Bir an durakladı. "Söylentiler var."

"Söylentiler, söylentiler! Her küçük esinti rezalet yüklü! Elis bunlarla dolu! Bir yenisini duymadan başka bir yöne dönemiyorum!" Domaris omuzlarını silkti. "Alkonathlı Arvath'ın bile pazar yeri lakırdısını dinlemekten daha iyi yapacak bir işi yok mu?"

"Ama hepsi lakırdı değil," dedi Arvath ve yorganın üstünden sadece tek bir koyu lülesinin ucu görünecek kadar gömülmüş olan Deoris'e baktı. "Uyuyor mu?"

Domaris yine omuz silkti.

Arvath Domaris'e doğru biraz eğilip hafifçe ağırlığını vererek, "Ateş olmayan yerden duman çıkmaz," diye devam etti. "Kara Cüppelileri duydun mu?"

"Kim duymadı ki? Aslına bakarsan günlerdir

onlar dışında bir konu hakkında çok az şey duydum.”

Arvath, “O halde Gri Cüppeliler arasında gizlendiklerinin söylendiğini de biliyorsundur, öyle değil mi?” demeden önce ona yakından, dikkatle baktı. “Gri Cüppeliler hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum, Arvath, Görülemeyen Tanrı’ya korudukları dışında. Rahipler Kastı mensupları olan bizler, Sihirbazların mekanına giremiyoruz.”

“Yine de birçoğunuz, Şifa Sanatını öğrenmek için onların Üstadlarına katılıyorsunuz,” dedi Arvath. “Atlantis’te Gri Cüppelilere çok büyük saygı gösterilir... Şey, deniliyor ki, Gri Tapınak’ın altında bir yerlerde, Avatar’ın, yani Elleri Çapraz Adam’ın oturduğu yerde, yüzyıllardır düzenlenmemiş bir ayinden, uzun zaman önce yasaklanmış Kara Ayin’den ve Müritler Çemberine mensup bir havariden söz eden bir hikâye var.” Sesi, uğursuz bir fısıltıya dönüştü.

Bilinmeyen dehşetleri ima eden yabancı sözcüklerle, içindeki korkular harekete geçen Domaris haykırdı: “Böyle şeyleri nereden duydun?”

Arvath kıkırdadı; “Sadece dedikodu. Ama Rajasta’nın kulağına giderse...”

“İşte o zaman sorun çıkacak,” dedi Domaris aşırı ciddi ve resmi bir şekilde. “Eğer bu masal doğruysa Gri cüppeliler için, eğer yalansa dedikoducular için.”

“Haklısın, bizim üstümüze vazife değil.” Ar-

vath azarlamayı kabullenerek kızın elini sıktı ve gülümsedi. Onun yanındaki şilteye uzandı, ama kıza dokunmadı, bunu yapmamayı uzun zaman önce öğrenmişti. Deoris yanlarında gürültülü bir şekilde uyuyor, onun varlığı Domaris'in konuşmayı kendi dilediği, kişisel olmayan yönere çekmesine olanak veriyordu; kendi özel ilişkilerinden ya da Tapınak meselelerinden konuşmaktan kaçınabiliyordu. Arvath çok geç bir saatte kendi odasına sıvıştıktan sonra, Domaris tedirgin edici düşüncelerinin ağırlığıyla, başı zonklayana dek, uyanık bir halde uzandı.

Kısa yaşamının yirmi iki yazı boyunca ilk kez, bir Rahibe ve Rajasta'nın rehberliği altında bir öğrenci olarak devam etmeyi seçişinin ne kadar akıllıca olduğunu sorguluyordu. Belki Rahibelikten feragat etmekle daha doğru bir iş yapmış olacaktı; basitçe, doğduğu Tapınakta bir Rahibin karısı olmakla yetinen başka bir kadın olmakla; Tapınağın dünyasındaki birçok kadından biri; oturdukları yerdeki büyük bilgi beşiğinin iç dünyası hakkında en ufak bir fikri olmadan kaynaşan, evleri ve bebekleri ve dışardan Rahiplik görevlerini yapar gibi görünmekle yetinen Rahipler ve karıları ve kızları gibi... *Bana neler oluyor?* diye merak etti Domaris huzursuzca. *Neden ben de onlar gibi olamıyorum? Arvath'la evleceğim, yapmam gerektiği gibi, ve sonra...*

Ya sonra?

Çocuklar, tabii ki. Büyüme ve değişme yılları. Düşüncelerini bu kadar ileri taşıyamadı. Uyuya kaldığında, hâlâ boş yere bunu hayal etmeye çalışıyordu.

Üçüncü Bölüm

Kaderin Dokunduğu Tezgâh

-I-

Kadim Ülke kıyılarına kurulmuş olan Işık Tapınağı, denize yakındı; onu bir hilal gibi çevreleyen Kıvrılan Yılan Şehri'nin bir hayli yukarısındaydı. Yollarını kesmek ve idare edebilmek amacıyla duvarların dikildiği doğa güçlerinin odağında, hilalin yayılmış boynuzları arasında uzanan Tapınak, sevgilisinin kollarının kendisini kuşatan ateşindeki bir kadın gibiydi.

Öğleden sonraydı; yaz ve güneş şehrin üzerinde pürüzsüz bir yağ, yaldızlı denizin üzerinde ise bir meltemin hayali ve gelgit sularının belli belirsiz, tatlı tuzlu keskinliğiyle bir topaz gibi uzanıyordu.

Limanda, yelkenlerin ve denizin kabarmasıyla inip kalkan, üç uzun gemi duruyordu. Rıhtımdan birkaç metre ileride tüccarlar tezgâhlarını çoktan açmış, mallarını satmak için çığırtkanlık yapıyorlardı. İster şehirli, ister çiftçi olsun, ister köylü, ister aristokrat, gemilerin gelişi büyük bir olaydı. Kalabalık sokaklarda parlak cüppeleri içinde ra-

hipler, vurdumduymaz tüccarlar ve pejmürde dilencilerle bu durumu pek önemsemeden dirsek dirseğe geziyorlardı ve başka bir günde olsaydı dayakla sonuçlanacak olan bir itme eylemi veya dikkatsiz bir şapşalın rastgele darbesi, şimdi sadece keskin bir bakışla karşılaşıyordu; üstü başı perişan oğlan çocukları tek bir tüccarın bile para kesesini aşırmadan, kalabalığın içinde ordan oraya koşturuyorlardı.

Ancak, küçük bir grup, hiçbir itiş kakışla veya buna benzer bir şeyle karşılaşmadı. Micon, bir eli hafifçe Domaris'in kolunda, sokaklarda yürürken, korku dolu gülümseyişler onu izliyordu. Olağandışı bir tarzda kesilip kuşanmış, alışılmışın dışında temiz, beyaz, parlak cüppesi onun çocuklarını takdis etmeye veya ekilen topraklarına güç vermeye gelmiş sıradan bir rahip olmadığını anlatıyordu ve tabii ki, güçlü Talkannon'un kızlarını herkes tanıyordu. Arvath geçerken birçok genç kız ona gülümsedi, ancak onun koyu gözleri kıskançlıkla Domaris'in üzerinde odaklanmıştı. Micon'un kendi nişanlısı üzerindeki etkisine içerliyordu. Bugün onlara neredeyse zorla katılmıştı.

Rüzgârın yığıldığı bir kum tepeciğinin sırtında duraklayıp denize baktılar.

"Ah!" diye Deoris çocukça bir sevinçle bağırdı. "Gemiler!" Micon alışkanlıktan ona döndü. "Nasıl gemiler bunlar? Anlat bana, küçük kız kar-

deşim,” diye sordu sevecen bir ilgiyle. Çok canlı bir şekilde ve istekle uzun gemileri ona tarif etti Deoris; yüksekiler ve dalgaların üzerinde sallanıyorlardı, yılanlı bayrakları pruvada koyu, parlak bir kırmızıydı. Onu dinleyen Micon’un yüzü dalgın ve belirsizdi.

“Benim ölkemden gelen gemiler,” diye özelemle mırıldandı. “Tüm deniz krallıklarında Ah-tarrath’ınkiler gibi gemiler yoktur. O koyu kırmızı yılanlıyı benim kuzenim idare eder.”

Arvath pervasızca, “Ben de Altın Adalardan’ım, Efendi Micon,” dedi.

“Hangi soydan?” diye ilgiyle sordu Micon. “Tanıdık bir isim duymak için deli oluyorum. Ah-tarrath’ta bulundun mu?”

“Gençliğimin büyük bir bölümünü Yıldız Dağı’nın altında geçirdim,” dedi genç adam.

“Babam, yani Mani-toret, Dış Kapılar’daki Yeni Tapınak’ta rahipti; ben de Ahtarrath’tan Rathor’un evlatlık oğluyum.”

Micon’un yüzü ışıldadı ve kurumuş ellerini neşeyle genç adama doğru uzattı. “O zaman sen benim gerçekten kardeşimsin, genç Arvath! Çünkü Rathor benim rahiplikteki ilk hocamdır ve İnisiyasyon yolunda bana ilk kılavuzluk edendir!”

Arvath’ın gözleri büyüdü. “Fakat –sen o Micon musun?” diye soluklandı, “Bütün hayatım boyunca bana anlatılmıştır senin...”

Micon kaşlarını çattı. “Bırak,” diye uyardı.

“Ondan bahsetme.”

Tedirgin bir korkuyla, “Sen *gerçekten* de be-
yin okuyorsun,” dedi genç adam.

“Bu fazla okuma gerektirmedi kardeşim,” de-
di Micon buruk bir şekilde. “Bu gemileri tanıyor
musun?”

Arvath gözlerini dikip ona baktı. “Onları tanı-
yorum. Ve eğer kendini gizlemek istiyorsan, bu-
raya gelmemeliydin. Doğrusu değişmişsin, çünkü
ben seni tanıyamadım; ama tanıyabilecekler var.”

İki kız, hayretler içinde ve merakları uyanmış
bir halde yan yana gelmişler, sırayla iki adamı
seyredip, birbirlerine bakıyorlardı.

“Sen–” Micon durakladı. “Beni tanıdın mı? Ta-
nışmış mıydık?”

Arvath çınlayan bir kahkaha attı. “Beni tanı-
manı beklemiyordum zaten. Dinleyin, Domaris,
Deoris ve bunu sana da anlatacağım, Micon; kü-
çük bir çocukken, henüz yedi yaşında bile değil-
ken, Yıldız Dağı’nın yaşlı münzevisi Rathor’un
evine gönderildim. Eskilerin aziz dedikleri bir
adamdır; bilgeliği o kadar ünlüdür ki, burada bi-
le onun adını saygıyla anarlar. Ama o zamanlar
tek bildiğim, ağırbaşlı ve ciddi birçok genç ada-
mın çalışmak için onun yanına geldiğiydi ve bi-
rçoğu bana şekerler, oyuncaklar getirir, beni se-
vip okşarlardı. Rathor’un onlara ders verdiği sıra-
da ben de tepelerin çevresinde yavru bir kediyle
oynardım. Bir gün kayaların kaygan kısmına dü-

şüp aşığı yuvarlandım ve altımda kalan kolumu burktum.”

Micon gülümseyip şaşkınlığını ifade etti. “Sen o çocuk musun? Şimdi hatırlıyorum.”

Arvath geçmişî hatırlar gibi devam etti. “Acıdan bayılmıştım, Domaris ve gözlerimi açıp, yanımda duran genç bir Rahibi –Rathor’un yanına gelenlerden birini– görene kadar neler olduğunu hatırlamıyorum. Beni kucaklayıp dizlerine oturttu ve yüzümdeki kanı sildi. Sanki ellerinde bir şifa gücü vardı.”

Birden gelip geçen bir hareketle arkasını döndü Micon. “Bu kadarı yeter,” dedi nefesi tıkanmış gibi.

“Yok, ona anlatacağım ağabeyim! O, kanı ve tozu temizlerken, kemiklerim eti delip geçmesine rağmen hiç acı hissetmedim. Dedi ki: ‘Buna kendi başıma bakacak kadar hünerli değilim.’ Sonra beni kollarına alarak Rathor’un evine taşıdı, çünkü yürüyemeyecek kadar yara bere içindeydim. Sonra, kınlan kemiğı yerleştirmek için gelen Şifacı Rahip’ten korktuğum için, kemik yerleştirilip, sargılanırken beni kucağında tuttu ve bütün gece ateşim olduğundan ve uyuyamadığımdan yanımda oturdu, bana ekmek, süt ve bal verdi ve ben acımı unutana dek şarkılar söyleyip, öyküler anlattı bana. Bu o kadar korkunç bir hikâye mi?” diye sordu ona. “Kızların hasta bir çocuğa baktığın için seni kadınsı bulacağını mı

düşünüyorsun?”

“Yeter, diyorum,” diye yalvardı yine Micon.

Arvath inanamayan bir bakışla ona döndü, ama karanlık kör yüzde gördükleri, kendi ifadesini daha şefkatli bir şekle dönüştürdü. “Öyle olsun,” dedi. “Ama ben hiç unutmadım, kardeşim ve unutmayacağım.” Rahip cüppesinin kolunu sıyırıp, Domaris'e esmer etinin üzerindeki uzun, mosmor çizgiyi gösterdi.

“Bak kemiğin eti deldiği yer.”

“Peki o genç rahip Micon muydu?” diye sordu Deoris.

“Evet. Ben yataktayken bana şekerlemeler ve oyuncaklar getirdi. Ama o yazdan sonra onu bir daha hiç görmedim.”

“Evden bu kadar uzakta karşılaşmanız ne garip.”

“O kadar da garip değil, küçük kız kardeş,” dedi Micon tok, kibar sesiyle. “Kaderlerimiz ağlalarını örer ve eylemlerimiz, onların tohumlarını ettikleri meyveleri taşır. Tanışıp birbirlerini sevenler ayrılamazlar; hatta bu hayatta karşılaşmazlarsa, başka birinde karşılaşır.”

Deoris bu sözleri yorumsuz kabul etti, ama Arvath saldırgan bir tavırla sordu. “Öyleyse senin ve benim böyle bir durumla birbirimize bağlandığımıza mı inanıyorsun?”

Micon'un dudaklarına buruk bir gülümsemenin izi değdi. “Bunu kim bilebilir? Belki de o gün

seni kayaların üzerinden kaldırdığımda, sadece bu tepeler yükselmeden çok önce senin tarafından bana yapılan bir iyiliğin bedelini ödemişimdir.” Eğlenmiş görünerek arkalarındaki tapınağa doğru bir hareket yaptı. “Ben bir falcı değilim. Bunu kendi aklında ara kardeşim. Belki de görev hâlâ karşılanmayı bekliyor. Tanrılar ikimize bunu erkekler gibi karşılamayı bahşetsin.”

“Ona Amin,” dedi ciddiyetle Arvath. Ardından, derinden etkilemiş olduğundan, çabuk alevlenen duyguları başka bir eksene döndü “Domaris, biraz alışveriş yapmaya geldi. Çarşıya geri dönelim mi?”

Domaris derin bir zihin meşguliyetinden çıkıp hayata döndü.

“Erkekler parlak kumaştan ve kurdeladan hoşlanmazlar,” dedi neşeyle. “Neden burada rıhtımların üzerinde kalmıyorsunuz?”

“Şehirde seni gözümün önünden ayırmaya cesaret edemem, Domaris,” diye bilgilendirdi onu Arvath. Domaris gücenmiş bir halde, gururlu başını yukarıda tutarak, “Benim adımlarımı yönetebileceğini düşünme! Eğer benimle geleceksen sen beni *takip edeceksin!*” dedi. Deoris’in elini tuttu ve ikisi yüzlerini pazar yerine çevirip dosdoğru yürüdüler.

-II-

Deniz krallıklarından gelen gemilerle hayata uyanan çarşı, bir sürü alım ve satımın koşuşturmasıyla uğulduyordu. Bir kadın hasırotundan örülmüş kafeslerde muhabbet kuşları satıyordu. Deoris büyülenmiş bir halde dinlemek için durdu, hoşgörölü bir kahkahayla Domaris, bir tane-sinin Onikiler Evi'ne gönderilmesini salık verdi. Deoris neşeyle coşarken, yavaşça yürümeye devam ettiler.

Uyuşuk, yaşlı bir adam tohum çuvallarını ve pırıldayan, balçıktan yağ testilerini izliyor; çıplak bir afacan bağdaş kurmuş, bir müşteri gelirse ustasını uyandırmaya hazır, şarap fiçilerinin arasın-da oturuyordu. Domaris metrelerce parlak kumaşın sergilendiği biraz daha geniş bir tezgâhın önünde durdu; arkalarından yavaşça onları takip eden Micon ve Arvath bir an kendilerini kaptırmış olan genç kızların seslerini dinlediler, sonra aynı anda birbirlerine sırtıp beraberce gezinmeyi sürdürdüler, çiçekçileri geçtiler, yaşlı köylü kadını geçtiler. Kurutulmuş veya taze balık, dolgun meyveli pastalarla şekerlemeler ve

ucuz, ekşi bira, renkli kilim tezgâhları, parlayan takılar ile çömlek ve tencerelerin sergilendiği daha gösterişsiz tezgâhların başında duran satıcıların bağırışlarıyla yarışan tavuklar kümeslerinde gıdaktıyordu.

Küçük, sıska bir Adalı, çizgili bir tentenin altında parfüm satıyordu ve Micon'la Arvath geçerken buruşuk suratı hevesli bir ilgiyle kasıldı. Dimdik oturdu, minik bir fırçayı küçük bir şişenin içine daldırıp, birbirine karışmış kokularla zaten bal tatlılığında olan havada sallamaya başladı. "Kai-Lin'den gelen parfümler, Efendiler," diye bağırdı, gümbür gümbür, hırıltılı, kalın bir sesle. "Batı'nın baharatları! En güzel çiçekler, baharat ağaçlarının en tatlıları!"

Micon durdu; sonra alışılmış ihtiyatlı adımlarıyla, dikkatli bir şekilde çizgili tenteye doğru gitti. Ondaki Tapınak asaletini fark eden koku satıcısı, korkuyla karışık saygılı ve çenebazdı. "Hoş parfümler ve özler, Efendiler, Kai-Lin'den gelen tatlı baharlar, vücut yağları, banyo için yağlar ve kokular, dünyanın dört bir yanından en güzel rüyihalar Efendim, sevgiliniz için—" Boşboğaz, küçük adam sustu ve çabucak düzeltti. "Karınız veya kızkardeşiniz için, Efendi Rahip."

Micon'un buruk gülümsemesi onu rahatlatmıştı. "Benim ne karım, ne de sevgilim var, yaşlı adam." Kuru bir sesle devam etti. "Ne de seni vücut yağların veya losyonların için meşgul

edeceğim. Yine de bize hizmet edebilirsin. Ahtarrath'da ve sadece orada yapılan bir parfüm vardır, Yıldız Dağı'nın altında çiçek açan kırmızı zambaktan çıkartılır.”

Koku satıcısı, tentesine uzanıp, bir saman yığınındaki fare gibi el yordamıyla uzun bir süre aramadan önce merakla İnişiye'ye baktı.

“Pek fazla kimse sormaz bunu,” diye mırıldandı özür diler bir tonda, ancak en sonunda istenilen şeyi buldu ve meziyetlerini övmekle hiç zaman kaybetmedi, havada bir kokulu damla sallamakla yetindi.

Onlara tekrar katılan Domaris ve Deoris, baharatlı rayihayı içlerine çekmek için durakladıklarında, Domaris'in gözleri büyüdü.

“Nefis!”

Rayiha havada akıldan çıkmayacak bir biçimde dolaşırken, Micon adama birkaç bozukluk attı ve küçük şişeyi eline alıp bir deri bir kemik kalmış parmaklarını, telkari tarzda oyulmuş eserin üzerinde inceliklerle gezdirdi, elleriyle yakından inceledi. “Ahtarrath'ın kabartması... şimdi bile tanıyabiliyorum.” Arvath'a gülümsedi. “Başka hiçbir yerde böyle iş yapılmaz, böyle kalıplar şekillendirilemez.” Ufak şişeyi gülümsemeye devam ederek kızlara teslim etti; onlarsa zarifçe oyulmuş yapraksı süslere şaşkınlıklarını belirtmek için eğildiler.

“Ne kokusudur bu?” diye sordu Domaris, şişe-

yi yüzüne doğru kaldırırken.

“Bir Ahtarrath çiçeği, bilinen bir ot,” dedi Arvath sert bir şekilde.

Micon’un yüzü Domaris’le bir sırrı paylaşıyormuş gibi görünüyordu. “Sen de benim gibi hoş olduğunu düşünüyor musun?” diye sordu.

Domaris, “Nefis,” diye tekrarladı, dalgın dalgın. “Ama tuhaf, çok tuhaf ve güzel.”

“Evet, bir Ahtarrath çiçeğidir,” diye mırıldandı Micon. “Yıldız Dağı’nın altında açan bir kızıl zambak; her yerde bulunduğu için işçilerin kökünden söktüğü vahşi bir çiçek. Hava, kokusuyla ağırlaşır. Ama ben onu özenli bir bahçede yetiştirilen herhangi bir çiçekten daha sevimli buluyorum –ve daha güzel. Kıpırcığını –o kadar parlak bir kırmızı ki, güneş vururken ona bakmak insana acı verir; keyifli, isyancı bir renk– bir güneş çiçeği.” Sesi birden yoruldu ve Domaris’in eline uzanıp kendinden emin bir halde, şişeyi onun içine koydu, parmakları kendininkilerle şefkatle kapadı.

“Hayır, bu senin için, Domaris,” dedi hafif bir gülümsemeyle. “Sen de güneşle taçlanmışsın.”

Sözler kasıtlı değildi, yine de Domaris davet edilmeden gelen gözyaşlarını yutmak zorunda kaldı. Teşekkürlerini dile getirmeyi denedi, ama elleri titriyordu ve hiçbir sözcük gelmedi. Micon hiçbir sözcük beklemiyor gibiydi, çünkü sadece onun duyabileceği bir sesle: “Işıkla taçlanmış

olan, keşke senin yüzünü görebilsem... aydınlık çiçeği..." dedi.

Arvath tam karşıda durup, öfkeden kaşlarını çatıyordu ve sessizliği saldırgan bir sesle bozan da o oldu. "Gidelim mi artık? Burada geceye yakalanacağız!" Ne var ki, Deoris hızla genç adamın yanına gidip sahiplenilen bir kavrayışla kolunu yakalayarak, Domaris'i Micon'la beraber yürümesi –ki bu Deoris'in genelde kıskançlıkla sadece kendine ait saydığı bir ayrıcalıktı– için bıraktı.

Arvath, "Bir gün, onun kollarını o leylaklarla dolduracağım," diye mırıldanıp Micon'un yanında yürüyen, alev alev saçları güneşte yüzüyormuş gibi görünen uzun boylu kıza gözünü dikip baktı. Ancak Deoris ne dediğini sorduğunda, sözünü tekrarlamadı.

Dördüncü Bölüm

Şifacının Elleri

-I-

Dikkatini yoğunlaştırmış olduğu parşömen-den gözlerini ayıran Rajasta, koca kütüphanenin tamamen boşalmış olduğunu gördü. Daha biraz önce, kağıdın hışırtısı ve yazıcıların yumuşak mırıltılarıyla manen kuşatılmış görünüyordu. Şimdiyse, duvardaki oyuklar karanlıktı ve kendi dışında görebildiği tek kişi, bırakıldıkları masalardan çeşit çeşit parşömenleri toplayan, hem erkek, hem de kadınların giydiği cinsten cüppesiyle, bir kütüphane görevlisiydi.

Rajasta başını sallayarak, okumaya dalmış olduğu parşömeni koruyucu mahfazasına geri yerleştirdi ve bir kenara koydu. O gün yerine getirmesi gereken hiçbir işi olmamasına rağmen, aslen kelimesi kelimesine ezbere okuyabileceği tek bir parşömeni tekrar tekrar okuyarak o kadar uzun zaman harcamış olmayı, hafiften can sıkıcı buldu. Canı biraz sıkkın bir halde ayağa kalktı ve gitmeye hazırlandığı sırada, kütüphanenin sandığı kadar boş olmadığını keşfetti.

Micon pek de uzakta olmayan karanlık bir masada oturmaktaydı; alışılmış buruk gülümsemesi, yüzüne düşen gölgelerin arasında neredeyse kaybolmuştu. Rajasta yanında durdu ve Micon'un ellerine, onların ortaya koyduklarına bakarak bir süre dikildi: tuhaf ellerdi bunlar, sanki zor kullanarak sündürülmüş gibi inceltilmiş bir görünüşleri vardı; gevşek, ama aynı zamanda, her nasılsa gergin ve bükülmüş bir halde masanın üzerinde duruyorlardı. Rajasta hünerli bir şefkatle güçsüz parmakları kendininkilerin içine alıp, sıkıca kavrayışıyla onları hafifçe sarımaladı. Sorarcasına başını kaldırdı Micon.

"Yaşayan... bir acı gibiler," dedi Işığın Rahibi

"Öyle olurlardı, olmalarına izin verseydim." Micon'un yüzü duygusuzluğa alıştırılmıştı, ancak gevşek parmaklar biraz titrediler. "Belirli sınırlar içerisinde, kendimi acıdan uzak tutabiliyorum. Onu hissediyorum..." Yorgunca gülümsedi. "Ama gerçek '*ben*' onu uzak tutabiliyor –ta ki ben yoruluncaya kadar. Aynı şekilde ölümümü de yaklaştırmıyorum kendime."

Atlantisli'nin sakinliği Rajasta'yı ürküttü. Tutmakta olduğu eller, özgür kalabilmek için istekli, dikkatlice kıpırdandı. "Lütfen bana izin ver," diye yalvardı Rajasta, "sana biraz huzur verebilirim. Neden gücümü reddediyorsun?"

"Ben halledebilirim." Micon'un ağzının kenarındaki çizgiler gerildi, ardından gevşedi. "Beni

başıyla, kardeşim. Ama ben Ahtarrathlıyım. Görevim henüz tamamlanmadı. Bir oğula sahip olmadığımndan, şu anda ölmeye hakkım yok. Ardımda bir oğul bırakmalıyım,” diye devam etti, sanki bu, kendisiyle sık sık girmiş olduğu bir tartışmanın yalnızca konuşulan kısmıymış gibi. “Aksi halde, hiçbir hakkı olmayan diğerleri, benim taşıdığım güçleri ellerine geçirecekler.”

“Öyle olsun,” diyen Rajasta’nın sesi şefkatliydi, çünkü kendisi de bu kanuna uygun yaşıyordu. “Peki ya anne?”

Bir an için sessiz durdu Micon, yüzü ihtiyatlı bir boşlukta, ancak tereddüdü kısa sürdü. “Domaris,” diye cevapladı.

“Domaris mi?”

“Evet.” İcini çekti Micon, “Elbette bu seni şaşırtmaz, öyle değil mi?”

“Bütünöyle değil,” dedi Rajasta sonunda. “Akıllıca bir seçim. Yalnız, o senin hemşerin, genç Arvath’la sözlü....” Rajasta düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. “Yine de bu onun seçeceği bir şey. Dilediği takdirde bir başkasının çocuğunu taşımaya hakkı var. Sen... onu seviyor musun?”

Micon’un gerilmiş yüzü aydınlanarak gevşedi ve Rajasta, bu kör gözlerin neler gördüğünü merak etti. “Evet,” dedi Micon usulca, “hiç sevebileceğimi düşünmediğim kadar.” Rajasta’nın elini kuvvetlice sıkmasıyla inleyip, sözünü yarıda kes-

ti Micon.

Yaptığının farkına varan Işığın Rahibi, Micon'un incinmiş ellerini bıraktı. Micon sabırla acısına bir kez daha hakim olurken, aralarında uzun ve hafiften huzursuz bir sessizlik oldu. Rajasta ise, Micon onun yardımını reddettiği sürece çaresiz bir halde durup onu seyretti.

"Sen bir hayli ermişsin," dedi Rajasta birden, "Ben ise henüz tam anlamıyla Işığa yaklaşamadım. Senin belirleyeceğin bir süre için, beni bir müridin olarak kabul eder misin?"

Micon yüzünü kaldırdı, gülümsemesi insandan aşkın bir şeydi. "Işığın, benim verebileceğim gücü, bana rağmen, senin içinde elbette parlayacaktır..." diye söz verdi. "Yine de, seni kabul ediyorum." Sonra daha alçak, daha ciddi bir tonda devam etti. "Sanırım -umarım- sana bir yıl verebilirim. Yeterli olacaktır ve eğer olmazsa, Son Mühür'ü yalnız başına tamamlamaya kadir olacağına dair sana yemin ederim."

Micon her şeyde olduğu gibi yavaşça ayağa kalkıp Rajasta'nın karşısında durdu. Uzun ve ince, kütüphanenin pencerelerinden süzülerek üzerlerinde parlayan gölgeli güneş ışığında, adeta yarı şeffaf görünen Atlantisli bükük ellerini hafifçe Rahibin omuzlarına koydu ve onu kendine doğru çekti. Bir eliyle Rajasta'nın alnı ve göğsü üzerine bir işaret çizdi; sonra tüy kadar hafif bir dokunuşla etkileyici parmaklarını, kendinden da-

ha yaşlı olan adamın yüzünde gezdirdi.

Rajasta'nın gözleri dolmuştu. Bu, onun açısından inanılmaz bir şeydi: bir yabancıyı akrabalıkların o en anlamlısına davet etmişti; O, Rajasta, Işık Rahibi, kadim bir Rahipler neslinin oğlu, Rahip Kastı içinde kibirle, *"okyanusun ortasındaki o sonradan görme, kaba dua okutma yeri"* diye anılan bir tapınaktan gelmiş bir yabancından müridi olabilmeyi rica etmişti.

Ancak Rajasta hiç pişmanlık duymuyordu, yalnızca hayatında ilk defa gerçek bir tevazu hissediyordu. *Belki de benim kastım çok kibirli olmaya başlamıştı*, diye düşündü Rahip, *ve Tanrılar kendilerini, bu kör ve işkence görmüş yabancı aracılığıyla, bizlere, Işığın sadece soyaçekimle mukadder kılmanlara dokunmadığını hatırlatmak için gösteriyorlar... Bu adamın sadeliği ve cesareti benim için birer tılsım olacak.*

Sonra Rajasta'nın dudakları katı ve çetin bir hâlde gerildi. "Sana kim işkence etti," diye ısrarla sordu, Micon onu bıraktığında. "Işık Savaşçısı, kim?"

"Bilmiyorum." Micon'un sesi tamamen metindi. "Hepsi maskeli ve siyahlar içindeydi. Yalnız bir an için çok açıkça gördüm. Bu yüzden de, artık görmüyorum. Boş ver. Yapılan, intikamını taşır."

Rajasta bastırdı, "Hayır, bu böyle olabilir, ama intikamın ertelenmesi yalnızca daha fazla şeyin

yapılması için zaman vermeye yarar. Ahtarrathlı elçiler aramızdayken neden benden gizli kalmanı sağlamamı rica ettin?”

“Benim intikamımı almak için çok kişiyi katledip daha çoğuna işkence yapacaklar, böylece de çok daha kötü bir felaketi hayata geçireceklerdi.”

Rajasta cevap vermeye yeltendi, ama yine bu adamın gücüne hayret ederek duraksadı. “Bilgeliğini sorgulamayacağım, fakat... anne ve babanın boşuna acı çekmelerine izin vermen doğru mu?”

Micon tekrar oturup hafifçe güldü. “Bu senin canını sıkmasın, kardeşim. Onlar ben daha çocukken öldü. Ayrıca yaşadığımı, nasıl ve ne kadar süredir yaşadığımı yazdım, büyük atamı yanıltmayacak bir şekilde mühürledim. Mesajım, ölüm haberimle aynı gemide yolculuk ediyor. Onlar anlayacaklardır.”

Rajasta onaylayarak başını salladı, sonra Atlantisli'nin, Rahibin ruhunun en derinlerini izliyormuş gibi görünmesine rağmen, göremediğini hatırlayarak yüksek sesle, “Olması gereken bu, o halde,” dedi. “Peki sana neler yapıldı? Ve niçin? Hayır.” Daha da yüksek sesle, Micon'un itirazına aldırmadan devam etti. “Bilmek benim hakkım, hatta, daha da ötesi *görevim* ! Ben burada Muhafız'ım!”

Rajasta tarafından bilinmeyen, Micon tarafın-

dansa tamamen unutulmuş Deoris, onlardan çok uzakta olmayan yazıcı iskemlesinin köşesine tünemişti. Küçük, beyaz bir heykel gibi sessizce, söyledikleri her şeyi suskun bir dalgınlıkla dinlemişti. Hemen hemen hiçbir şeyi anlamamıştı, ama Domaris'in adı geçmişti ve Deoris daha fazlasını duymak için yanıp tutuşuyordu. Bu konuşmanın onun dinlemesi için yapılmış olmadığı gerçeği onu hiç mi hiç rahatsız etmedi; Domaris'i ilgilendiren bir şeyin aynı zamanda kendi sorunu da olduğunu hissediyordu. Deoris, hararetle Micon'un onun varlığını bütünüyle unutmış olarak konuşmayı sürdürmesini umuyordu. Domaris'in bunu öğrenmesi gerekiyordu! Deoris ablasını annenin bebeğini düşünmesi gibi düşünerek, küçük yumruklarını sıktı... Deoris'in asla bütünüyle farkında olmadığı boğucu ve çocuksu bir kıskançlık, üzüntüsünü kızgınlığa dönüştürdü. Micon'un neden sanki *Domaris'i* seçmesi gerekmişti? Deoris ablasının Arvath'la nişanlı olduğunu biliyordu, bu ise şimdiydi! Micon ve Rajasta ablası hakkında böyle konuşmaya nasıl cüret edebilirlerdi? Micon Domaris'i sevmeye nasıl cüret ederdi? Keşke onu fark etmeselerdi!

Fark etmediler de. Micon'un tuhaf, parlaklığı bastırılmış duygular altında gizlenmiş gözleri koyulaşmıştı.

"İşkence askısı ve iple bağlama," dedi, "ve ateşle göz dağlama, çünkü daha onlar beni bağ-

layamadan bir tanesinin maskesini yırttım.” Sesi alçak ve bitkinlikle boğuktu, sanki o ve Rajasta kadim ve kutsal bir yerde cüppeler içinde değil de minderde mücadele eden iki güreşçiydi. “Sebep?” Micon devam etti. “Biz Ahtarrathlılar doğuştan bir yeteneğe sahibiz –doğanın belli güçleri, yağmurun ve yıldırımın, şimşegin hatta depremin ve volkanların korkunç gücü. Bu bizim mirasımız ve onsuz Deniz Krallıkları’nda yaşamın belki de imkânsız olduğu gerçeğimiz. Bazı efsaneler vardır...” Micon birden başını salladı ve gülümseyerek hafifçe şöyle dedi: “Bunları biliyor ya da tahmin ediyor olmalısın. Biz bu güçleri herkesin yararına kullanırız, hatta kendilerini bizim düşmanımız olarak adlandıranların bile. Ancak bu gücü kontrol etme yeteneği çalınıp büyücülüğün en ahlaksız çeşidine saptırılabilir. Ama ben-den hiçbir şey alamadılar. Ben mürtet değilim ve kendimi koruyamama rağmen, onların gayelerini alt edecek gücüm vardı. Üvey kardeşimin başına ne geldiğini bilmiyorum, bu yüzden ölmemde bir sakınca olmadığına emin olana kadar, kendimi bu vücut içinde yaşamaya zorlamalıyım.”

“Ah, kardeşim,” dedi Rajasta kısık bir sesle ve tekrar Micon’a yaklaştı.

Atlantisli başını eğdi. “Korkarım kara cüppeliler Reio-ta’ya fikirlerini kabul ettirdiler... Büyük atam yaşlıdır ve artık bunadı. Benim arkamda bir erkek evlat bırakmadan ölmem durumunda, güç

kardeşime geçecek. Ben de o gücü büyücülerin ve mürtetlerin eline bırakmayacağım! Yasayı biliyorsun! Önemli olan *odur*. Ne bu kırılgan beden, ne de onun içinde oturup acı çeken şey. Bana –içimdeki gerçek bana– ulaşamaz, çünkü ben izin vermedikçe hiçbir şey ona dokunamaz.”

“İzin ver sana güç vereyim,” diye yalvardı Rajasta. “Bildiğim kadarını kullanarak.”

“Gerek duyulursa öyle yapabilirim,” diye cevap verdi Micon; sakinleşmişti. “Ama şu anda sadece dinlenmeye ihtiyacım var, ihtiyaç haber vermeden doğabilir. O durumda sözünü hatırlayacağım...” Micon’un sesinin canlı tonu geri döndü ve yüzü garip, muhteşem gülümsemesiyle aydınlandı. “Ve sana teşekkür ederim.”

Deoris dalgın görünmek amacıyla gözlerini gayretle parşömene dikti, ama artık Rajasta’nın sert bakışını başının üzerinde hissediyordu.

“Deoris,” dedi Rahip sertçe. “Sen burada ne arıyorsun?”

Micon güldü. “O benim yazıcım, Rajasta, onu göndermeyi unutmuşum.” Ayağa kalkıp Deoris’e doğru hareketlendi ve bir elini kıvrıcık saçlarına koydu. “Bugünlük bu kadarı yeter, git çocuğum, biraz oyun oyna.”

-II-

Micon'un buruk gülümsemesiyle gitmesine izin verilen Deoris, Domaris'i aramaya koştu. Genç beyni karmaşık kelimelerle dolmuştu: Kara Cüppeliler, yaşam, ölüm, irtidat –her ne demekse– işkence, Domaris'in bir oğul doğurması. Korkmuş, genç beyninde sürekli değişen görüntüler dönüyor, parıldıyordu. Nefes nefese bir halde oturdukları daireye daldı.

Köle kadınlar temiz örtüleri katlayıp ayırırken Domaris, onları denetliyordu. Oda öğleden sonra güneşiyle ve yeni yıkanmış, yumuşak çarşafların hoş kokusuyla doluydu. Kadınlar –örgülü saçlarıyla Tapınak kölelerinin zenci ırkının etkileyici hatlarına sahip, küçük esmer kadınlar– ortalarında durup nazikçe onları yöneten ve tiz seslerini dinleyen uzun boylu kızın çevresinde minik, kahverengi vücutlarını hiç durmadan hareket ettirip, çabuk çabuk konuşarak, kuşlarındaki kadar titrek sesleriyle gevezelik ediyorlardı.

Domaris soran gözlerle kapıya doğru döner-

ken açık saçları omuzlarının üstünden düzgünce kaydı. "Deoris! Bu saatte! Yoksa Micon!" Sözüünü yarıda kesti ve kendinden yaşlı bir kadına döndü; bir köle değil, şehir halkından özel hizmetçisi olan biri. Domaris, "Buna sen devam et, Elara," diye kibarca rica etti ve bir işaretle Deoris'i yanına çağırdı. Çocuğun yüzünü gördüğünde nefesini tuttu. "Sen ağlamışsın, Deoris! Neyin var?"

"Hayır," diye inkâr etti Deoris, kıpkırmızı yine de gözyaşsız bir yüzü yukarı kaldırarak.

"Sadece... sana bir şey anlatmam gerek."

"Bekle, burada olmaz. Gel—" Deoris'i uyudukları iç odaya çekti ve kızın dehşet içinde kalmış kıpkırmızı yanaklarına tekrar baktı. "Bu saatte burada ne arıyorsun? Micon hasta mı? Yoksa—" Durdu, kendisine eziyet eden düşünceyi dile getiremedi, hatta aklında açıkça tanımlayamadı bile.

Deoris hayır anlamında başını salladı. Domaris'in önündeyken söze nasıl başlayacağını bilmiyordu. Titrek bir halde konuştu. "Micon ve Rajasta senin hakkında konuşuyorlardı. Dediler ki..."

"Deoris! Sus!" Domaris sarsılmış bir şekilde bu aşırı hevesli dudakları kapamak için bir elini uzattı. "Rahiplerin arasında duyduklarını asla bana anlatmamalısın."

"Ama tam benim önümde konuştular. İkisi de benim orada olduğumu biliyorlardı! Ve senin hakkında konuşuyorlardı, Domaris. Micon dedi

ki, sen..."

"Deoris!"

Ablasının alev alev yanan gözlerinin huzurunda çocuk, bunun itaatsizlik yapmayı göze alamayacağı nadir durumlardan biri olduğunu anladı. Suratını asarak yere bakmaya başladı.

Domaris, canı sıkılarak küçük kız kardeşinin eğik kafasına baktı. "Deoris, bir yazıcının Rahipler arasında söylenen bir şeyi tekrarlamaması gerektiğini biliyorsun. Öğrenmiş olman gereken ilk kural bu!"

"Beni rahat bırak!" diye düşünmeden bağırdı Deoris, öfkeyle. Boğazı kızgın hıçkırıklarla boğulmuştu; ne kontrol edebildiği ne de gizleyebildiği bir korkuyla sürüklenip, odadan dışarı koştu. Micon'un ne hakkı vardı? Rajasta'nın? Bu adil değildi, hiçbiri adil değildi ve eğer Domaris onu dinlemeyi bile reddedecekse, kendisi ne yapabilirdi?

—III—

Dornaris kütüphaneden çıkar çıkmaz Rajasta Micon'a döndü. "Bu meselenin Riveda'nın dikkatine sunulması gerek."

Bezmiş bir halde içini çekti Micon. "Neden? Riveda da kim?"

"Gri Cüppelilerin Baş Üstadı. Bu onu ilgilendirir."

Olumsuz anlamda başını salladı Micon. "Ben onu bunlarla rahatsız etmemeyi tercih—"

"Böyle olması gerekiyor, Micon. Meşru sihiri, iğrenç büyücülük amaçlarına alet edenler, kirlettiklerinin hesabını muhafızlara vermelidir, aksi halde hepimizi harap edecekler, belki telafi edebileceğimizden çok daha fazla. Senin söylediğini söylemek, 'ektiklerini biçsinler,' demek çok kolay, ama çok acı bir hasat olacak bu, hiç şüphem yok! Peki ya yaraladıkları, sakat bıraktıkları? Onları başkalarına da işkence etmeleri için özgür mü bırakacaksın?"

Micon sessizce uzaklara baktı, kör gözleri rastgele oynuyordu. Rajasta, o an Atlantisli'nin aklından geçtiğini tahmin ettiği görüntülerden

hoşlanmadı.

Micon, nihayet gülümsemeye, hatta bir çeşit gülüşe zorladı kendini. "Benim hoca, senin de öğrenci olacağını sanmıştım! Ama haklısın," diye mırıldandı. "Yine de endişeliyim. Sorgulama. Ve sonrası..." diye eklerken sesinde hâlâ insanî bir itiraz vardı.

"Elimde olsa, seni bundan esirgerdim."

Micon içini çekti. "Biliyorum. Senin istediğin gibi olsun. Ben sadece umarım ki, Deoris konuştuğumuz her şeyi duymamıştır. Çocuğun burada olduğunu unutmuşum."

"Ben de onu hiç görmemiştim. Yazıcılara duydukları hakkında susmaları için yemin ettirilir tabii —ama Deoris daha küçük ve çocuklar için dillerini tutmak çok zordur. Deoris! Şu çocuk!"

Rajasta'nın sesindeki bezgin öfke Micon'u bir parça şaşkınlıkla sormaya itti. "Ondan hoşlanmıyor musun?"

Aceleyle "Hayır, hayır," dedi Rajasta, Micon'un içini rahatlatmak için. "Onu Domaris'i sevdiğim kadar severim. Aslında ikisinin arasında her zaman Deoris'i daha parlak bulmuşumdur, ama bu, sadece parlak bir zekâ. Asla Domaris kadar *nükemmel* olamayacak. Onda —sabır eksikliği var. Deoris'in erdemleri arasında sebat yer almıyor."

"Hadi, canım," diye karşı çıktı Micon. "Onunla birlikte çok zaman geçirdim ve onu oldukça

sabırlı ve yardımsever buldum. Aynı zamanda ki-
bar ve anlayışlı da. Ayrıca diyebilirim ki, Doma-
ris'ten daha parlak bir zekâsı var. Ama o sadece
bir çocuk, Domaris ise..." Sesi birdenbire alçaldı,
ardından gülümsedi. Sonra kendi kendine hatırla-
tarak, "Riveda'yla tanışmam gerekiyor mu?" de-
di.

"Sanırım en iyisi bu olur," diye cevap verdi
Rajasta. Daha fazlasını söylemek üzereyken, Ra-
hip durdu ve Micon'un yüzüne daha yakından
bakmak için eğildi. Orada fark ettiği, derinleşen
çizgiler Rahip'i dönüp bir uşak çağırmaya sevket-
ti. Uşak yaklaşırken, "Hemen Riveda'ya gidiyo-
rum," dedi Rajasta, "Efendi Micon'a dairesine ka-
dar refakat edin."

Yeterince nazik bir şekilde teslim oldu Micon,
ama Rajasta onun gidişini seyrederken, yüz ka-
saları üzüntü ve kuşkuyla gerilmişti. Atlantislilerin,
Gri Cüppelilere karşı ibadete varan bir saygı duy-
duklarını işitmişti, ki bu Deniz Krallıklarının de-
vamlı sorunu olan hastalıklar ve salgınlar düşü-
nülürse bir derece anlaşılabilirdi. Gri Cüppeliler
orada veba ve salgınları kontrol etmede harikalar
yaratmışlardı. Yine de Rajasta Micon'un böyle bir
tepki vermesini beklememişti.

Rajasta belirsiz kuruntuları aklından hızla
uzaklaştırdı. Bundan kötü bir şey çıkmazdı
nasılsa... Riveda Şifacıların en büyüğüydü ve Ra-
jasta'nın edemediği yerde Micon'a yardım edebi-

lirdi. Belki de Micon'u rahatsız eden buydu. *Ne de olsa*, diye düşündü Rajasta, *Micon soylu bir nesilden geliyor ve tüm alçakgönüllülüğüne rağmen, bir gururu var. Bir Gri Cüppeli ona daha fazla dinlenmesini söylerse de onu dinlemek zorunda kalacaktır.*

Rajasta dönüp, beyaz cüppesi ayaklarının çevresinde ıslığa benzer fısıltılar çıkarırken uzun adımlarla odadan çıktı. Rajasta bundan çok önceleri bile, Gri Cüppeliler arasında, doğanın kalbindeki eski ve şeytani güçlerle gizlice işbirliği yapan siyahlar giymiş büyücülerin düzenledikleri yasak ayinler hakkında bazı söylentiler duymuştu; öyle güçlerdi ki bunlar, insanlara hiç önem vermiyor ve onları kullananları derece derece insanlıktan çıkarıyorlardı.

Rahip koridorda durakladı ve merak içerisinde başını salladı. Micon bu söylentilere inanıp Riveda'nın, Kara Cüppelilerin onu tekrar ele geçirebilmeleri için, yolu açacağından korkuyor olabilir miydi? Neyse, onlar bir kere tanıştıktan sonra buna benzer şüpheler elbette eriyip gidecekti. Evet, Riveda kesinlikle, Gri Cüppelilerin Baş Üstadı ve bu sorunu en iyi şekilde çözebilecek insandı. Rajasta'nın, adaletin yerini bulacağına dair şüphesi de yoktu. O, Riveda'yı tanıyordu.

Kararını vermiş bir halde, uzun adımlarla koridordan kapalı bir geçide, oradan da başka bir binanın içine geçti ve belirli bir kapının

önünde durdu. Kapıyı düzenli aralıklarla üç kez tıklattı.

-IV-

Büyücü Riveda uzun, Rajasta'dan bile daha uzun boylu, iri yarı bir adamdı; düzgün yapılı ve adaleli omuzları bir boğayı devirecek güçte görünüyordu, öyleydi de... Yüzünü dalmış olduğu kararmaktaki gökyüzünden çeviren Riveda, kaba, gri çulhadan yapılmış, kukuletalı cüppesinin içinde normalden biraz daha iri görünüyordu.

"Muhafızların Efendisi," diye kibarca selam verdi, "sizi buraya hangi rüzgar attı?"

Rajasta hiçbir şey söylemeden öteki adamı incelemeye bir süre daha devam etti. Riveda'nın omuzlarına gevşekçe düşmüş olan kukuleta, kalın bir boynun üzerine düzgünce oturtulmuş, sık kesimli açık renkli saçlarla –gümüş rengi saçlar; tuhaf bir yüzün üzerinde tuhaf bir renk– çevrelenmiş büyük bir kafayı ortaya çıkarıyordu. Riveda, Rahipler Kastı'ndan değildi. Zaiadan Krallığı'ndan gelme bir kuzeyliydi; taşın üzerine kabaca yontulmuş gibi duran yüz hatları, çok daha haşın geçmiş bir çağdaki atalarından kalmış bir

mirastı ve Rahipler Kastı'nın kalemle çizilmiş gibi duran daha hoş çizgileriyle garip bir tezat oluştuyordu.

Rajasta'nın suskun, yoğun inceleyici bakışları altında Riveda başını geriye atarak bir kahkaha attı. "Doğrusu bana çok ihtiyacın olmalı!"

Rajasta öfkesine hakim oldu –Riveda'nın onu çileden çıkartmaya her zaman gücü yeterdi– ve Üstadı ciddileştiren düzgün bir sesle cevapladı: "Ahtarrath, Tapınağımıza bir oğlunu gönderdi; Prens Micon'u. Kara Cüppeliler'e esir düşmüş, işkenceye uğramış ve kör edilmiş; kendi Yanılsamalarına hizmet etmeye zorlamışlar onu. Buraya sana şunu söylemeye geldim: Tarikatına dikkat et."

Riveda'nın gözlerinin soğuk mavisi kederli gölgelerle karardı. "Bundan hiç haberim yoktu," dedi. "Araştırmalarıma dalmıştım... Senin sözünden şüphem yok, Rajasta, ama bu Gizli Kişiler ne elde etmeyi umuyor olabilir?"

Rajasta durakladı. "Ahtarrathlıların gücü hakkında ne biliyorsun?"

Riveda'nın kaşları kalktı; "Hemen hemen hiçbir şey," dedi samimiyetle. "Bildiklerim de söylentiden öteye gitmez, o ırktan bazı kimselerin gönülsüz bulutlardan yağmuru indirebildikleri ve şimşeği çözebildikleri, yıldırımları sürebildikleri ve buna benzer şeyler söylenir." Suratına alaycı bir gülümseme yerleşti. "Kimse bana bunu nasıl

veya neden yaptıklarını anlatmadı; ben de bugüne kadar bu konuyu herhangi bir yargıya varmaktan kaçındım.”

Rajasta, “Alıttarrath’ın güçleri tamamen gerçek. Kara Cüppeliler o gücü ruhanî bir sapıklığa alet etmeye çalıştılar. Hedefleri, onun dinden çıkıp iblislerine hizmet etmesi,” dedi.

Riveda’nın gözleri küşüldü. “Ve?”

“Başaramadılar,” dedi Rajasta kısa ve öz. “Micon ölecek –ancak kendi seçtiği zamanda.” Rajasta’nın yüzü kayıtsızdı, fakat istemdişi ele vermeleri sezmede becerikli olan Riveda, duyguların izlerini görebildi. “Kör edilmiş ve ezilmiş olmasına rağmen, Ruhları Azat Eden Adam, Micon izin vermedikçe onu ele geçiremeyecektir. O... o, bir Işık Kadehi!”

Riveda biraz sabırsızca başını salladı. “Yani arkadaşın Karanlık Türbe’ye hizmet etmedi ve onlar da onu dininden dönmeye zorladılar ha? Hımm... bu *mümkün*... Bu Ahtarrath prensine imrenebilirim,” diye mırıldandı Riveda, “eğer söylediğin her şey doğruysa. O gerçek bir erkek olmalı.” Gri Cüppeli’nin katı yüzü bir an, bir gülümsemeyle yumuşadı, sonra dudakları yine sertçe kıvrıldı. “Bu işin doğrusunu öğreneceğim, Rajasta; inan bana.”

“Bunu biliyordum,” dedi Rajasta sade bir şekilde. İki adamın bakışları buluştu ve karşılıklı bir saygıyla kenetlendi.

“Micon’u sorgulamam gerekiyor.”

“O halde bundan dört saat sonra bana gel,” dedi Rajasta ve gitmek üzere arkasını döndü. Riveda bir hareketle ona engel oldu. “Unutuyorsun. Tarikat’ın usulü fazlasıyla uzun sürecek bazı hazırlıklar yapmamı gerektiriyor. Sadece...”

“Unutmadım,” dedi Rajasta sakince. “Ama durum çok acil ve senin bu durumlarda yapabileceğin birşeyler her zaman vardır.” Rajasta bunu söyledikten sonra hızla uzaklaştı.

Riveda sıkıntılı bir halde durup kapanan kapının ardından baktı; canını sıkan Rajasta’nın küstahlığı değildi, insan muhafızlardan böyle şeyleri beklerdi ve koşullar da onları genellikle haklı çıkarırdı.

Riveda, geçmişin karanlık ve yasaklanmış sanatlarıyla uğraşması engellenemeyen birkaç büyücünün, her zaman var olduğundan ve her zaman var olmaya devam edeceğinden şüpheleniyordu. Ayrıca Riveda çok iyi biliyordu ki, Tapınak’taki herhangi bir karışıklıkta ilk olarak şüphe edilen kendi tarikatıydı. Çalışmaya dalıp Gri Cüppelilerin yönetimini daha aşağı kademedeki Üstatlara bırakması aptallıktı; şimdi birkaç kişinin deliliği ve gaddarlığı yüzünden masumlar acı çekebilirdi.

Aptallar, aptaldan da beterler, diye düşündü Riveda, *şeytani oyunlarını hiçbir önem taşımayan insanlar üzerinde oynamadıkları için! Ya*

da bu kadar yükseğe cüret ettikleri halde, kurbanlarının canlı kurtulup hikâyeleri yaymalarına engel olamadıkları için aptallar!

Hızla toparlanıp, onu uzun zamandır meşgul eden çalışmalarının soylu dağınıklığını toparlar ve saklarken Riveda'nın sert yüzü korkunç ve acımasızdı.

Gerçekten de, tarikatına bir görünmenin zamanı gelmişti.

-V-

Odanın Rajasta'nın idarî işleri için düzenlenmiş köşesinde, Başrahip Talkannon sesini çıkarmadan, o an içinde bütünüyle insanlıktan ve onun kaygılarından uzaklaşmış gibi görünerek oturmaktaydı. Onun yanında Domaris hareketsiz bir şekilde ayakta duruyor ve yan gözle Micon'u izliyordu.

Atlantisli oturmayı reddetmiş, bir masaya dayanarak duruyordu. Micon'un durgunluğu tuhaftı -Rajasta'yı tedirgin eden öğretilmiş bir şeydi. Altında neler olduğunu biliyordu. Rajasta, düşüncelerle yüzü asılmış bir halde gözlerini başka bir yöne çevirdiğinde, pencerenin dışında, Riveda'nın belli bir uzaklıktan dahi kolayca tanınan gri cüppeli silüetinin patika boyunca uzun adımlarla kendilerine doğru gelmekte olduğunu gördü.

Kımıldamadan, "Kim geliyor?" dedi Micon.

Rajasta irkildi. Atlantisli'nin algı yeteneği onun için sürekli bir merak konusuydu; kör olmasına rağmen ne Talkannon'un ne de Doma-

ris'in fark etmemiş olduğu bir şeyi sezmişti.

"Bu Riveda, öyle değil mi?" dedi Micon Rajas-ta'nın cevabını beklemeden.

Talkannon kafasını kaldırdı, ama konuşmadı. Riveda içeri girip Rahipleri dikkatsizce ancak yeterince saygılı bir biçimde selamladı. Domaris tabii ki tamamiyle görmezden gelinmişti. O Riveda'yı daha önce hiç görmemişti ve şimdi ise hayrete benzer bir hisle geri çekildi. Gözleri bir an Üstat'inkilerle karşılaştı; sonra mantıksız bir korku ve ilk bakışta oluşan bir antipatiyle sava-şarak hızla başını indirdi. Bir an içinde kendine hiçbir zararı dokunmamış olan bu adamdan nefret edebileceğini anladı; bu nefretin zerresini bile asla belli etmemesi gerektiğini de.

Riveda'nın parmaklarına kendininkilerle hafifçe dokunurken Micon, *Bu adam çok ileri gidebilir*, diye düşündü. Yine de Atlantisli'nin içinde sebebini bilmediği bir huzursuzluk vardı.

"Hoşgeldiniz, Ahtarrath'ın Efendisi," diyordu Riveda, törensel olmayan bir saygıyla. "Daha önce bilmediğim için derin bir üzüntü içerisindeyim." Durdu ve derin kanallarda akan düşünceleri aniden yüzeye çıktı. Bu adam Ölüm'e işaret edilmişti. İşaret edilmiş ve damgalanmış. Micon'la ilgili her şey bunu anlatıyordu: savrulan, zorlanan güç; yavaş, dikkatli hareketler; iradesinin küllenmiş ateşleri, enerjinin özellikle idareli kullanılması... Bütün bunlar ve Micon'un

ince vücudunun neredeyse yarı yarıya şeffaf oluşu, bu adamın fazla bir kuvveti olmadığını ilan ediyordu. Yine de bir o kadar açıkça bir üstattı Atlantisli, yüksek Gizemler üstatlar yarattığı için.

Bilgiye ve bilginin gücüne susamışlığıyla Riveda kıskançlık ve acımanın garip bir karışımını hissediyordu. *Ne korkunç bir kayıp!* diye düşündü. *Bu adam kendine –ve ideallerine– Işığın karanlık yüzüne dönerek daha iyi hizmet edebilirdi.* Işık ve Karanlık, ne de olsa sadece Bütün'ün dengelenmiş tezahürlerinden başka bir şey değildi. Ölümle mücadeleden zorla sökülüp alınacak, Işığın asla göstermeyeceği veya bağışlayamayacağı bir çeşit güç vardı...

Micon'un selamı anlamsız seslerden ve kibar konuşma görüntülerinden oluşuyordu ve Riveda bunlara kulak vermeden katıldı. Sonra, şaşkın ve inanamaz bir halde, Micon'un ne söylediğini fark etti Gri Cüppeli.

"İhtiyatsız davrandım." Atlantisli'nin tınılı sesi kapalı odanın içinde çınılıyordu. "Bana olanlar hiçbir önem taşımıyor. Ama biri vardı, ve hâlâ var ki, onun Işık Yoluna dönmesi gerek. Yapabilirsiniz üvey kardeşimi bulun. Gerisine gelince... şu anda suçluyu size söyleyemem, söylemem de." Micon, kesinlik belirten zayıf bir hareket yaptı. "Hiçbir şekilde intikam alınmayacak! Yapılan, kendi cezasını taşır."

Riveda hayır anlamında başını salladı. "Tari-katımın arındırılması gerekir."

"Bunun kararını sen verirsin. Ben size yardım edemem." Micon gülümsedi ve Riveda ilk defa, adamın dışarı taşan sıcaklığını hissetti. Micon başını hafifçe Domaris'e doğru çevirdi. "Sen ne dersin, Işıkla Taçlanmış Olan?" diye sordu. Riveda ve Talkannon, altı üstü bir Rahip Yardımcısı'na, üstelik de bir kadına danışılması üzerine, bu büyük bir rezaletmiş gibi, oldukları yerde kalakaldılar.

"Haklısınız," dedi Domaris usulca, "ama Riveda da haklı. Birçok öğrenci buraya bilgiyi aramaya geliyor. Kara Büyücülük ve işkence cezasız kalıp da var olmaya devam ederse, o zaman, kötülük yapanlar güç bularak büyürler."

"Peki sen ne diyorsun, kardeşim?" diye Rajasta'ya yöneldi Micon. Riveda'nın içine kıskanç bir öfke dalgası yayıldı. O da bir Üstat, bir İnisiye idi, ama Micon onunla ruhanî bir akrabalığa sahip çıkmamıştı!

"Domaris akıllıdır, Micon." Rajasta'nın eli çok nazikçe, Atlantisli'nin sıska koluna yaklaştı. "Kara büyü ve işkence Tapınağımızı kirletiyor. Görevimiz, başkalarının da senin yaşadığın bu tehlikeyle karşılaşmamalarını emreder."

Micon içini çekti ve çaresiz bir hareketle, "Yargıçlar sizsiniz o halde," dedi, "ama iştirak edenleri hiçbir şekilde bilmiyorum. Bizi dalgakı-

randan alıp bize saygıyla yaklaştılar ve Gri Cüppeliler arasında kalmamızı ayarladılar. Akşam karanlığında bir yeraltı mezarına götürüldük ve işkence, ölüm tehdidi altında bizden bazı şeyler talep ettiler. Biz reddettik...” Zayıf, esmer yüzünden tuhaf bir gülümseme geçti. Micon bir deri bir kemik kalmış ellerini uzattı. “Görüyorsunuz ya, tehditleri pek de öyle boş değildi. Üvey kardeşim ise...” Konuşmasını tekrar kesti, kısa, hüznü dolu bir sessizlikten sonra Micon, neredeyse mazur gösterircesine, “O çocukluktan yeni çıktı,” dedi. “Ve onu, bütünüyle olmasa da kullanabilirler. Onlar beni bağlayamadan önce ellerinden bir an için kurtuldum ve bir tanesinin yüzünden maskesini çıkarmayı başardım. Bu yüzden–” Kısa bir ara oldu. “Bir daha hiçbir şey görmedim. Ondan sonra – sanırım çok sonraları– beni serbest bıraktılar ve beni tanımayan iyi kalpli adamlar Talkannon’un evine getirdiler; orada uşaklarımla tekrar bir araya geldim. Varlığımı açıklamak için nasıl bir masal anlatıldığını bilmiyorum.” Durakladı, sonra alçak sesle ekledi: “Talkannon bana uzun zaman hasta yattığımı söyledi. Kesinlikle benim için bütünüyle boş olan bir zaman dilimi var.”

Talkannon’un demirden pençesi kızını susmaya zorladı.

Riveda ellerini kenetlemiş, düşünceli bir suskunlukla Micon’a bakarken durup, birden sordu:

"Bu ne kadar zaman önceydi?"

Micon, mahçup bir tavırla omuzlarını silkti. "Hiçbir fikrim yok. Talkannon'un evinde uyandığımda yaralarım iyileşmişti –ne kadar iyileşebilir-se."

O ana kadar hiçbir şey söylememiş olan Talkannon sessizliğini şiddetle bozdu. "Bana onu halk tabakasından birileri –balıkçılar getirdi! Onu sahilde baygın ve yarı çıplak halde yataarken bulduklarını söylediler. Rahip olduğunu boynundaki takılardan anlamışlar. Onları sorguya çektim. Daha fazlasını bilmiyorlardı."

"*Sen* mi sorguya çektin?" Riveda'nın küçümsemesi utandırıcıydı. "Doğruyu söylediklerini nereden biliyorsun?"

Talkannon'un sesi kınayıcı, kamçı gibi ve sertti: "Sonuçta onları işkence altında sorgulayamam!" dedi.

"Yeter bu kadar!" diye yalvardı Rajasta, çünkü Micon titriyordu.

Riveda ifade edilmemiş sözlerini dizginledi ve Micon'a döndü. "En azından kardeşinden biraz daha bahset."

"O sadece üvey kardeşim," diye cevapladı Micon, bir parça tereddütle. İnsanı ürperten donukluğu yok olmuştu; bükülmüş güçsüz parmakları belli belirsiz seğirdi ve masaya daha çok dayandı. "Adı Reio-ta. Benden çok daha genç, ama görünüş olarak birbirimize çok benzeriz –benzer-

dik." Sözleri uzaklara sürüklendi, Micon olduğu yerde sendeledi.

Ani ve şaşırtıcı bir kibarlıkla, "Elimden geleni yapacağım," dedi Riveda. "Bana daha önceden haber verilseydi... Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam." Gri Cüppeli, sözlerinin faydasızlığı karşısında çılgına dönmüş bir halde başını eğdi. "Bunca zamandan sonra, hiçbir şey için söz veremem."

"Ben de hiçbir şey istemiyorum, Efendi Riveda. Ne yapmanız gerekiyorsa onu yapacağınızı biliyorum. Ama size yalvarıyorum, araştırmalarınızda benden yardımımı istemeyin." Micon'un sesi, sözlerinin arkasındaki bir özürdü. "Gücüm yok, hem hiçbir işe yaramam –hiçbir şekilde..."

Riveda doğrulup kaşlarını çatarak ona baktı; pratik bir adamın dikkatli bakışlarıydı bunlar. "Bana bir yüz gördüğünü söylemiştin. Onu tarif et!"

Odadaki herkes hafifçe Micon'a doğru eğilip bekledi. Atlantisli dimdik durdu ve açıkça, "Bu benimle beraber ölecek olan bir sırdır. Söylemiştim, hiçbir şekilde intikam alınmayacak!" dedi.

Talkannon bir iç çekişle oturduğu koltukta geri yaslandı, Domaris'in yüzünden ise birbiriyle çatışan duyguları okunabiliyordu. Rajasta Micon'u kendi kafasında dahi sorgulamadı, aralarında Atlantisli'yi en iyi tanıyan oydu ve Micon'un yaklaşımını gerçekten benimsemese de,

hep kabullenmişti.

Riveda ateşli bir şekilde kaşlarını çatıp baktı. "Tekrar düşünmenizi rica ediyorum, Efendi Micon! Yeminlerinizin, size kişisel acınızın öcünü almayı yasakladığını biliyorum, ama—" Yumrukla-
rını sıktı. "Başkalarını kötülüklerden korumaya da yeminli değil misiniz?"

Ancak Micon inatçıydı, "Konuşmayacağımı ya da tanıklık etmeyeceğimi söylemiştim."

"Öyle olsun!" Riveda'nın sesi acıydı. "Sizi istemediğiniz halde konuşmaya zorlayamam. Tarikat'ımın onuru için araştırmak zorundayım, ama emin olun ki, bir daha sizi rahatsız etmeyeceğim!"

Riveda'nın sesindeki öfke derine işledi; Micon o anda, diğer her şeyi unutup Atlantisli'nin daha önce oturmayı reddetmiş olduğu sandalyeye oturmasına yardım eden Rajasta'ya tüm ağırlığını vererek, çöktü.

Gri Cüppelilerin Üstadı'nın sert hatlarında çabucak gelen bir acıma belirdi. İşine geldiği zaman cana yakın olabiliyordu Riveda; şimdi de kızgınlığı geçmişti. "Eğer sizi gücendirdiysem, Efendi Micon," dedi içtenlikle, "izin verin bunu açıklayayım: Sizin başınıza gelen bu olay, benim Tarikat'ımın onurunu zedeliyor; o onur ki, sizin yeminlerinize sahip çıkarken gösterdiğiniz özeni, ben de bu onuru korumak için göstermek zorundayım. Bu kötülük kuşlarının yuvasını kökünden

sökeceğim, tüy, kanat ve yumurtalarına kadar! Sadece sizin için değil, aynı zamanda sizi Tapınağımızın kapısına kadar izleyecek olanlar için.”

Micon görmeyen gözlerini Riveda'ya dikip, uzun uzun bakarak, “Bu hedeflere yakınlık duyabiliyorum,” dedi adeta alçak gönüllülükle. “Hangi araçları kullanacağınız beni ilgilendirmiyor.” Derin derin içini çekti ve gerilmiş sinirleri biraz gevşer gibi oldu. Belki de, aşırı duyarlı biri olan Domaris dışında, orada bulunanların hiçbirisi, Atlantisli'nin bu görüşmeden ne kadar korkmuş olduğunu bilmiyordu. Şimdi en azından Riveda'nın kendisine işkence yapanların arasında olmadığını biliyordu. Bu olasılık üzerine gerilmiş ve öyle olsaydı bile, bunu saklamaya hazırlanmıştı; rahatlama onu bitkin düşürdü. “Teşekkürlerimin hiçbir değeri yok, Efendi Riveda,” dedi, “ama onlarla birlikte dostluğumu kabul edin.”

Riveda gerilip işkence edilmiş harap parmakları, ne kadar süre tedavi edildiklerini anlayabilmek için, bir Şifacının gözüyle gizlice muayene ederken, çok hafifçe sıktı. Riveda'nın çocukluğunda yaptığı el işleriyle pürüzlenmiş, yine de Micon'unkiler kadar duyarlı olan elleri, büyük ve sertti. Atlantisli, Riveda'nın ellerinin, zincirlenmiş sağlam bir gücü barındırdığını hissetti –çalışacak duruma getirilmiş ve güçlü kılınmış cüretkâr bir kuvveti.

İki İnisiyenin güçleri buluştu; ama Micon için

böyle bir dirimle en küçük bir iletişim bile çok fazlaydı; elini hızla geri çekti, yüzü kül rengine dönmüştü. Sakin görünme isteğiyle titrerken, tek kelime daha etmeden döndü Micon ve kapıya doğru gitti. Rajasta onu izlemek için bir adım attı, sonra durup, duyulmayan bir emre uydu; emir basitçe *hayır* diyordu.

-VI-

Sürünen kapı kapandığında, Rajasta Riveda'ya döndü.

"Evet?"

Riveda durmuş, kaşlarını çatarak ellerine bakıyordu. Tedirgin bir şekilde, "Bu adam, işlenmemiş, açık bir güç kanalı," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" diye kabaca sordu Talkannon.

"Ellerimiz birbirine dokunduğunda," dedi Riveda, adeta fısıldar gibi, "yaşam gücümün beni terk ettiğini hissedebiliyordum; onu benim içimden çekip alıyor gibiydi..."

Rajasta ve Talkannon üzüntü içinde Gri Cüppeli'ye bakakaldılar. Riveda'nın tarif ettiği şey, Rahipler Kastı'nın sadece nadiren ve mutlak bir ihtiyatla başvurulmuş bir sırrıydı. Rajasta mantıksız bir öfkeyle doluydu; Micon, kendisinden böyle bir yardımı, tartışmaya açık hiçbir nokta bırakmayacak bir kesinlikle reddetmişti... Rajasta birdenbire, Riveda'nın olanlardan en ufak bir şey anla-

mamış olduğunun farkına vardı.

Gri Cüppeli'nin acı fısıltısı adeta korkuyla çınladı. "Sanırım o da biliyordu bunu, benden uzaklaştı. Bana bir daha dokunmadı."

Talkannon boğuk bir sesle, "Bunun hakkında hiçbir şey söyleme, Riveda!" dedi.

"Korkmayın..." Kendisiyle bağdaşmayan bir hareketle, elleriyle yüzünü kapadı ve onlara arkasını dönerken tüyleri ürperdi. "Yapamazdım... yapamazdım... çok güçlüydüm, onu öldürebilirdim."

Yüzü Talkannon'un cüppesi kadar beyaz olan Domaris babasına yaslanmaktaydı hâlâ; boştaki eli masayı o kadar sıkı kavramıştı ki, parmağının boğumları beyaz birer düğümdü.

Talkannon başını silkip yukarı kaldırdı: "Sana ne oluyor, kızım?"

Güçlü kontrol mekanizması bir anda öne çıkan Rajasta kaygı içinde kıza döndü. "Domaris! Hasta mısın, çocuğum?"

"Ben... hayır." Durakladı. "Ama Micon..." Gözyaşları sel gibi akmaya başladı. Babasından ayrılıp, koşarak odadan çıktı.

Şaşkınlıkla onun gidişini seyrettiler; odada bunaltıcı bir sessizlik vardı. En sonunda Riveda odayı arşınladı ve kızın kaçarken açık bıraktığı kapıyı kapayıp, iğneleyici bir haşinlikle yorumladı. "Yardımcılarının arasında ciddi bir terbiye eksikliği çarptı gözüme, Rajasta."

Rajasta, Riveda'nın dokunaklı, saldırgan tavrına bu seferlik içlermedi. "O sadece bir kız," dedi yumuşak bir şekilde. "Bunlar acı işler."

"Evet," dedi Riveda ciddiyetle. "Başlayalım, o halde." Üstat, buz mavisi gözlerini Talkannon'un üzerinde sabitleştirerek, kısa bir ısrarla Başrahibi sorgulama yoluna gidip, her şey olup bittikten sonra Micon'u bulmuş olan balıkçıların isimlerini istedi; birşeyler açığa vuran en küçük şartı, önem arz edebilecek yarı unutulmuş ayrıntıları derinliğine soruşturdu. Gözden kaçırılmış bilgi kırıntılarını daha ileri araştırma için tutarlı bir temel içinde eritmeyi ummuştu. Ama öğrendiği, daha önce bildiğinden fazla değildi.

Gri Cüppeli'nin Rajasta'yı sıkıştırması ise daha da verimsiz oldu ve o gün kesinlikle en iyi günlerinden birinde olan Riveda sonunda zıvanadan çıktı ve neredeyse bağırarak, "Karanlıkta çalışabilir miyim? Size kalsa beni de kör bir adam yapacaksınız!" dedi.

Yine de, şaşkınlığı ve hiddeti tutuşmuşken dahi, Riveda onların konuyla ilgili bilgilerinin sınırlarını gerçekten tarttığının farkına vardı. Üstat tehdit edercesine başını geriye savurdu. "Şimdi! Işığın Rahipleri bu gizemi benim için aydınlatmıyorsa, mutlak karanlığın içinde hareket eden siyah şekilleri nasıl göreceğimi öğrenmeliyim!" Gitmek üzere döndü, omzunun üzerinden "Algılarımı keskinleştirme fırsatını bana verdiğiniz için si-

Atlantis'in Çöküşü 1: Micon

ze teşekkür ederim!" dedi.

-VII-

Tecrit edilmiş dairesinde, dar yatağına uzanmıştı Micon, kollarıyla yüzünü saklamış, yavaşça ve temkinlice nefes alıyordu. Riveda'nın, Micon'un bir anlık dikkatsizliği sonucu içeri akan canlılığı, vücudu üzerinde uyguladığı kararsız denetimi sarsmıştı; birden akın eden bir dengesizlik Atlantisli'yi sersemlemiş bir halde, katı bir korku içinde bırakmıştı. Daha az kritik bir durumda Micon'un iyileşmesini hızlandıracak olan şey, bu esnada onu tamamen güçten düşürmekle, hatta daha beteriyle tehdit ediyordu. Neredeyse içine akan bu güce hükmedemeyecek kadar güçsüzdü.

Micon, tehlikeli bir kesinlikle, kendisinin gördüğü işkencenin ve şu anda çektiği acının, uza-yacak olan amansız bir cezalandırmanın sadece hazırlayıcısı olduğunu düşündüğünü fark etti. Bu ceza ne içindi? Süregelecek felaketler!

Rahip olmasına rağmen, şiddetle sersemleyecek kadar gençti. *Dürüstlük*, diye düşündü ani

bir taşkınlık içinde, *çok pahalı bir lüks!* Buna karşılık Kara Adamların elinden kurtulmuş biri için böyle düşüncelerin, işkencede açtıkları yaralar üzerinden, yavaş yavaş inançsızlık soktuğunu bilerek bu ruh halinin sorgulayan sezgilerini bastırdı. Bedeninin ızdırabı üzerinde zorlukla tuttuğu ve korumak zorunda olduğu, zaten kaybolmakta olan denetimini giderek azaltan zihinsel isyanıyla, çaresizlikten deliye dönmüş bir halde savaştı.

Bir yıl, buna bir yıl dayanabileceğimi sanmıştım.

Fakat ne pahasına olursa olsun bitirilmesi gereken bir iş vardı. Bazı sözler vermişti ve onları tutmalıydı. Rajasta'yı müridi olarak kabul etmişti. Ve Domaris vardı. *Domaris...*

Beşinci Bölüm

Zenit'in Gecesi

—I—

Gece gökyüzü, mavilerin üzerine yığılan mavilerin, çivitin üzerinde biriken morun, yeni çiçeklenen yıldızların serpintisiyle toz bağlamış, sessiz bir kubbeydi. Yıldızların parlaması için fazla loş, yeryüzüne ait herhangi bir ışık içinse fazla zayıf, hafif bir aydınlık, aysız patikanın çevresinde belli belirsiz dolaşıp duruyordu; parıltısında Rajasta yolu şaşırmadan hareket ediyor, yanındaki Micon ise hiçbir adımı kaçırmayan, suskun bir sakınım içinde yürüyordu.

"Peki bu gece neden Yıldız Alanı'na gidiyoruz, Rajasta?"

"Bu gece –sana anlattığımı sanıyordum– Kadınların Yıldızı, Caratra'nın Zenit'e dokunduğu gece. On iki Rahip Yardımcısı'nın her biri, gökyüzünü gözden geçirip, kendi yeteneklerine göre kehanetleri yorumlayacak. İlgin çekecektir. "Yoldaşına gülümsedi Rajasta. "Domaris orada olacak ve sanırım kız kardeşi de. Benden seni getirmemi rica etti." Patika bir tepenin kenarın-

dan yukarı çıkmaya başlayınca Micon'un kolundan tutarak Atlantisli'ye şefkatle rehberlik etti.

"Bundan zevk duyacağım." Micon, yüz hatlarının şeklini sık sık bozan ağrı yüzünü çarpıtmadan gülümsedi. Domaris'in olduğu yerde unutuş vardı, orada sürekli olarak kasılmıyordu. Kızın her nasılsa ona güç veren bir yeteneği vardı; bütünleriyle fiziksel değildi bu, kızın dışarı taşan kendi bereketli dirimi. Bunun kasıtlı olup olmadığını merak etti, ancak dışarı akan böyle bir cömertliğe muktedir olduğundan asla şüphesi yoktu. Tatlılığı ve cana yakınlığı, tanrıların bir armağanı gibiydi. Micon, görmenin ötesine geçen bir özellikle, onun çok güzel olduğunu biliyordu.

Rajasta'nın gözleri hüznünlüydü. Domaris'i seviyordu; bu kadar çok sevdiğini şimdi kızın huzurunun tehdit altında bulunduğunu görene kadar hiç fark etmemişti. Rajasta'nın sevdiği bu adam ise her geçen gün ölüme daha yakın yürüyordu; Micon ve Domaris'in arasında sezdiği duygu, kederin tohumlarını içeren, kırılgan ve güzel bir şeydi. Domaris'in kendini tüketecek kadar cömertçe verebileceğini Rajasta da biliyordu. Bunu yasaklamaz, yasaklayamazdı, ama bu kadar berraklıkla gördüğü kaçınılmaz sondan dolayı hüznünlendi.

Micon, sözlerinin altındaki amacı anlatan bir çekingenlikle, "Tamamen bencil değilim, kardeşim," dedi. "Önümüzdeki mücadeleye dair ben

de birşeyler görebiliyorum. Ama sen de biliyorsun ki, İlahi Amaç şansa karşı savaşmasın diye, çünkü bu gurur değildir, neslimin devam etmesi gerekiyor." Üşümüş gibi titredi, Rajasta ona sıkıntı vermeyen bir sarılışla destek olmakta hızlıydı.

"Biliyorum," dedi Işığın Rahibi. "Bunu çok sık tartıştık. Nedeni çoktan harekete geçti, aleyhimize dönmemesini sağlamalıyız. Bütün bunları anlıyorum. Bu gece bunu düşünmemeye çalış. Gel, fazla uzakta değil artık," dedi. Rajasta Micon'u, acısına teslim olduğu zaman görmüştü ve bu, iyi bir anı değildi.

Yıldız ışığına alışık gözler için Yıldız Alanı ruhanî güzellikte bir yerdı. Sayısız yıldızın parıltısıyla sürekli hareket eden gökyüzü, bükülen kanatlar gibi dolaşıp duruyordu; soluklanan yer-yüzünün tatlı kokusu, kısık sesli konuşmalar ve siyah gölgelerin derin kadife dokusu, çevrelerinde güzelim bir hayal yaratıyordu; sanki tek bir kaba sözcük bütün sahneyi dağıtıp geriye sadece bir boşluk bırakacaktı.

Rajasta alçak sesle, "Güzelliği... sözcüklerin ötesinde," dedi.

"Biliyorum." Micon'un esmer, hasta yüzü anlık bir azaba büründü "Bunu hissediyorum."

Soluk cüppesi, donmuş gibi, gümüş pırıltıları saçan Domaris salınarak onlara doğru geldi.

"Gelip bizimle oturun, Bilgelik Hocaları," diye onları davet etti ve Deoris'i yanına çekti.

Rajasta, "Memnuniyetle," diye cevap verdi ve uzun boylu hoş şeklin arkasından Micon'a yol gösterdi.

Deoris, beline dolanmış olan koldan birdenbire kendini kurtarıp, narin toyluğu, yerin ve zamanın hayalî imgesine karışarak, Micon'a doğru geldi.

"Küçük Deoris," dedi Atlantisli şefkatli bir gülümsemeyle.

Çocuk utangaç bir cesaretle elini onun koluna sıkıştırıverdi. Kendi gülümsemesi neşe dolu, fakat bir şekilde koruyucuydu; Deoris'in içinde doğmakta olan kadın, daha akıllı olan Domaris'in gördüğünü kabul etmeye yanaşmadığı her şeyin içtenlikle farkına varıyordu.

Geceye doğru beyaz beyaz çiçeklenen, tatlı kokulu alçak bir bir çalılığın yanında durdular; Domaris, ince tül den yapılmış, gümüş pelerinini omuzlarından atıp oturdu. Deoris, Micon'u dik katle aralarına oturttu ve Rajasta yardımcısının yanında yerini aldı.

"Yıldızları izledin, Domaris, orada ne görüyorsun?"

"Efendi Rajasta," dedi kız resmiyetle, "Caratra bu gece garip bir konum alıyor; Arpçı ve Tırpan'la birleşiyor. Eğer yorumlamam gerekirse..." Durakladı ve yüzünü tekrar gökyüzüne doğru kaldırdı. "Yılan ona engel oluyor," diye mırıldandı Domaris. "Diyebilirim ki... bir kadın kötülüğe

bir kapı açacak ve bir kadın o kapıyı sürgüleyecek. Bu aynı kadın; ama sürgülenmesini olası kılan başka bir kadının etkisi.” Domaris bir an yine sustu, ancak yoldaşlarının konuşmasına fırsat vermeden devam etti: “Bir çocuk doğacak; kötülükleri sonsuza dek engelleyecek bir neslin atası olacak bir çocuk.”

Micon birinin onu ilk defa yaparken gördüğü, ihtiyatsız bir hareketle kızın omuzlarından tuttu, boğuk bir sesle; “Yıldızlar bunu mu söylüyor?” diye sordu.

Domaris tedirgin bir sessizlikle, neredeyse onun kör olduğuna memnun bir şekilde, görmeyen gözlerine baktı. “Evet,” dedi. Sesi kontrollü, ama boğuktu. “Caratra Zenit’e yaklaşıyor ve Hanımı Aderes ona katılıyor. Yedi Muhafızlar onu çember içine almışlar. Sadece Yılan’dan değil, aynı zamanda Akrep’in pençesinden de koruyorlar, onları tehdit eden Kara Savaşçı’dan...”

Micon gevşeyip, birkaç dakika boyunca güçsüz bir halde ona yaslandı. Domaris onu şefkatle sarıp, göğsünde dinlenmesine izin verdi ve bilinçli bir dürtüyle kendi gücünü ona akıttı. Hissettirmeden, sıcakkanlılıkla, zorunlu bir ihtiyaç üzerine ve Micon’la ilişkisinde kendini onun yerine koyduğu içgüdüsel bir tavırla yapılmış bir şeydi bu. İnisiye’nin aklından ona açılan manzarlara, kendi deneyimlerinin ve hayal edebileceklerinin çok ötesinde ve uzak şeylerdi. Gizemlerin

Rahip Yardımcısı olmasına rağmen; Micon'un algılarının derinliği ve güvenilirliği, bilincinin genişliği, kızın içini asla kaybetmeyeceği bir saygıyla doldurdu ve süregelen cesareti ile amaca yönelik gücü, onu ibadete benzer birşeylere yöneltti. Adamın mutlak sınırlanmışlığı, içindeki insanıcılığı, kelimelerin bilinen anlamını silen bir çeşit gururla karışmış, engin bir alçakgönüllülüğü açığa vuruyordu... Asi ruhlu başka birini bir canavara dönüştürebilecek, öğrenilmiş, kontrol altındaki duyguları gördü, derken birden irkildi. Adamın düşüncelerinde çok ileri gitmişti! Yıldızların ışığı altında bile görünebilen, sıcak bir pembelik yayıldı yüzüne.

Bu anlayıştan çabucak sıyrıldı, ama ani gelen boşluğun etrafında hiçbir acı bırakmayacak bir yumuşaklıkla. Onu şaşırtan düşünce o kadar sevimli, o kadar güzeldi ki, şimdi içine bir boşluk yerleşmişti; bunlar o kadar Micon'a ait şeylerdi ki, bir göz atmış olmaktan dolayı tatlı bir suçluluk duyuyordu.

Anlayışlı bir pişmanlıkla geri çekildi Micon. Kızın mahçup olduğunu biliyordu; Domaris, erkekler üzerindeki etkisini zihninde tartıp, analiz etmeye eğilimli değildi.

Domaris, birbirine karışmış sersemlik ve gücenmişlik içinde varlığı süren ince bağı kopardı, "Efendi Micon, kendinizi çok yordunuz," diye suçladı onu. Ve pamuktan pelerinini onun için

imlerin zerine serdi.

Rajasta ekledi: "Dinlen, kardeşim."

"Sadece bir anlık bir zayıflıktı," diye mırıldandı Micon, ama Domaris'in yanında uzanacak olmaktan hoşnut, onu ikna etmelerine izin verdi ve az sonra kızın sıcak elinin, harap olmuş parmaklarını incitmeyecek, tüy hafifliğinde bir kavrayışla kendininkine dokunduğunu hissetti.

Rajasta'nın yüzü bir takdis duasıydı, bunu gören Deoris güçlükle ytkundu. *Domaris'e neler oluyordu?* Ablası gözlerinin önünde değişmekteydi ve Tapınağın değişken dünyasında emniyetli olmuş tek şeye tutunan Deoris, birden korkuya kapıldı. Bir an Micon'dan ve kendisini ıldırta durumu Rajasta'nın apaçık kabullenilişinden adeta nefret etti. Kızgın yaşlarla dolu gözlerini kaldırıp, ateşli bir şekilde, bulanıklaşan yıldızları seyretmeye koyuldu.

-II-

Yeni bir ses, baştan savma bir selam sözcüğü söyledi ve Deoris irkilip garip ve alışılmadık bir heyecanla titreyerek, yarı cazibe, yarı büyüleyici bir korkuyla, döndü. *Riveda!* Karanlık gölge, yıldızların ışığını ortadan silip önlerine düştüğünde, zaten sinirliliği bir ateş perdesine yükselmiş olan Deoris büzüldü. Adam çok acayıpti; ondan gözlerini alamadı.

Riveda'nın saygılı ve âdet kabilinden verdiği selam hepsini içeriyordu. Adam çimlerin üstüne çöktü. "Demek Yardımcılarınla birlikte yıldızları seyrediyorsun, öyle mi Rajasta? Domaris, yıldızlar benim için ne söylüyor?" Kibar bir sorgulama ifadesi ile kısıldığında bile Üstat'ın sesi, bunlar gibi geleneksel ve değersiz ayinlerle dalgasını geçiyordu adeta.

Domaris hafifçe kaşlarını çatarak bir gayretle yakın çevresine geri döndü. Buz gibi incelikle konuştu. "Ben falcı değilim, Efendi Riveda. Sizden bahsetmeleri gerekiyor muydu acaba?"

Riveda, "Herkes kadar benden de iyi bir şekilde bahsetmeliler," diye karşılık verdi alaycı bir gülüşle. "Ya da kötü... Gel Deoris, yanıma otur." Küçük kız aşırı istekli bir tavırla Domaris'e baktı, kimse ona yasaklayıcı bir şey söylemeyip, bakmayınca ayağa kalktı. Kısa, sıkı kuşaklı önlüğü, çevresinde yıldızlı mavinin titrek bir ışığıydı. Riveda'nın yanına gitti. Kız çimlerin üstünde yanına yerleşirken, Üstat gülümsedi.

"Bize bir masal anlat, küçük yazıcı," dedi fazla da istekli olmayan bir şekilde. Deoris utangaçlıkla başını salladı, ama Riveda ısrar etti. "O zaman bizim için şarkı söyle. Seni duymuştum –sesin çok hoş."

Çocuğun sıkılğanlığı devamlı bir hal aldı; elini Riveda'ninkinden çekip, siyah lülelerini gözlerinin üzerinde salladı. Kimse hâlâ onu bu mahcupiyetten kurtarmaya gelmiyordu, en sonunda Micon'un yumuşak sesi, karanlığın içinden, "Söylemeyecek misin, benim küçük Deoris'im? Senin tatlı sesinden Rajasta da bahsetmişti," dedi.

Micon'dan bir ricanın gelmesi nadir olan bir şeydi, reddedilemezdi. Deoris utanarak, "Yedi İzleyenler'i söyleyeceğim, eğer Efendi Rajasta Düşüş dörtlüğünde eşlik ederse!" dedi.

Rajasta yüksek sesle güldü, "Ben mi, şarkı mı? Benim sesim İzleyenler'i gökten buraya indirir."

"Ben eşlik ederim," dedi Riveda ani bir kesinlikle. "Şarkıyı söyle, Deoris," diye tekrarlardı ve

bu kez sesinde onu zorlayan bir şey vardı.

Kız ince dizlerine sarıldı, yüzünü göğe doğrulttu ve suskun yıldızlara karşı dumanlı gümüşten bir iplik gibi tırmanan berrak, kısık bir soprano şarkı söylemeye başladı:

Uzun zaman önce, unutulmuş bir gecede
Yedi taneydi İzleyenler
Göklerden izliyorlardı
İzleyip korku dolu,
Kara bir günde
Yıldızlar yerlerini terk edip de,
Kara Ölüm Yıldızı'nı izlerken.

Yedi İzleyenler,
Parmaklarının ucunda,
Yedi Yıldız, gizlice ayrıldılar
Koruyucu göğün örtüsü
Altındaki.

Kara Yıldız gölgelerde,
Sessizce oradan
Oraya dolaşp,
Gölgelerin arasında
Gecenin inişini bekleyerek gizlice uzaklaşır.
Dağların üzerinde
Asılı, gezinir
Esrarengiz bir kuzgun
Kızıl bir bulutun içinde

Usulca Yediler,
Gölge gibi indiler.

Yıldız gölgeleri,
Kayboldular
Yıldızsız güneş ışığında
Ateşten bir yağmurla,
Yedi yıldız düştü
Kara Ölüm Yıldızının üstüne!

Şarkı, Yıldız Alanı'nda kehanetleri dinlemek için toplanmış olan başkalarının da dikkatini çekti ve susarak, takdirle yaklaştılar. Şimdi Riveda'nın derin ve tınlı baritonu, sert, ritmik bir mısıraya başlayıp, Deoris'in gümüş gibi tizinin altında, tuhaf armonilerden oluşan bir alt akıntı ördü.

Dağ titriyor!
Yıldırım, günbatımını sallıyor,
Doruktaki yıldırım!
İzleyen Yediler
Yağarak inerken,
Yıldız yağmurları inerken,
Alev Alev kuyruklu yıldızlar düşerken
Kara Yıldız'ın üstüne !

Okyanus sancıyla sallanır,
Dağlar dağılıp parçalanır!
Boğulmuş yatar Kara Yıldız
Ve Kıyamet Günü
Ölüdür artık!

Deoris kısık, çana benzer bir sesle, ağıta başladı.

Yedi Yıldız düştü,
Göklerden düştü,
Göğün tacından düşüp
Boğuldular,
Kara Yıldız'ın düştüğü yerde !

Merhametli Manoah, Aydınlık Tanrısı,
Boğulmuşların tepesinde yükseldi,
Kara Yıldızı sonsuz çağlar boyunca kovdu,
Ta ki o Işık'la yükselene kadar.
Yedi İyi İzleyenleri
Parlaklık içinde yükseltti.

Yıldız Dağı'nın zirvesinde,
Dağı süsleyerek,
Işık saçın Yedi İzleyenler,
Yerin ve Göğün
Yedi Muhafızı.

Şarkı gecenin içinde kesildi, küçük, fısıldayan bir rüzgâr mırıldandı ve duruldu. Toplanmış olan halk, birkaç Rahip yardımcısı ve bir iki Rahip, beğenilerini dile getirip, alçak seslerle konuşarak, yavaşça uzaklaştılar.

Micon hareketsiz yatıyordu; eli hâlâ Domari-s'in parmaklarına kenetliydi. Rajasta bu iki çok sevdiği insanı seyrederken derin düşüncelere daldı; onun için sanki dünyanın geri kalanı yok gibiydi.

Riveda başını Deoris'e doğru eğdi, sert ve atalarına özgü hatları, yıldız ışığı ve gölgeler içinde yumuşadı.

"Sesin harika; keşke bizim de Gri Tapınak'ta böyle bir şarkıcımız olsaydı! Belki bir gün orada söyleyebilirsin."

Deoris formaliteleri mırıldandı, ama suratı asıktı. Gri cüppe tarikatı erkekleri Tapınak'ta büyük saygı görürdü, ama kadınlarının durumu bir parça belirsizdi. Garip ve gizli yeminler altında küçük görülür, aşağılanırcasına "saji" diye anılırlardı, onlardan uzak durulurdu. Deoris kelimenin anlamını bilmiyordu; ancak kulağa kasvetli ve korkunç geliyordu. Gri Cüppe kadınlarının çoğu halk arasından toplanırlardı, bazıları da kölelerin çocuklarıydı ki, Rahipler Kastı'ndakilerin karıları ve kızları tarafından dışlanmalarında, bunun büyük bir rolü vardı. Deoris'in, Baş Yönetici Tal-kannon'un kızının, ayıplanan sajilere katılabilceği iması çocuğu o kadar kızdırdı ki, Riveda'nın şarkı söylemesi konusundaki iltifatlarına pek aldırmadı.

Üstat ise yalnızca gülümsedi. Cazibesi dışarı akarak kızı tekrar kucakladı ve yumuşak bir sesle, "Kız kardeşin bana öğütlerde bulunamayacak kadar yorgun olduğuna göre, Deoris, yıldızları benim için sen yorumlar mısın?"

Deoris kızardı ve gözünü dikip, dikkatle yukarı baktı, birkaç bilgi kırıntısını bir araya topladı.

yarak, "Güçlü bir erkek –veya erkek bedeninde bir şey– bazı dişi güçleri tehdit ediyor, Muhafızların iktidarı aracılığıyla. Eski bir kötülük–tekrar canlandırılmış veya canlandırılacak," dedi. Diğerlerinin kendisine baktığını fark ederek sustu. Kendi tahminlerinden utanan Deoris, bakışlarını bir kez daha yere indirdi; elleri kucağında sinirle bükülmüştü. Neredeyse duyulmayacak bir sesle, "Ama bunların sizinle pek ilgisi olmayabilir, Efendi Riveda," diye mırıldandı.

Rajasta kıkırdadı. "Bu yeterince iyi, çocuğum. Sahip olduğun bilgileri kullan. Büyüdükçe daha çoğunu öğreneceksin."

Bir sebepten dolayı, Rajasta'nın sesindeki hoşgörü, eğitimsiz bir çocuğun, deneyimli izleyicileri bile tehdit etmeye yetecek kadar uğursuz bir kalıbı yorumlarken gösterdiği duyarlılığa şaşıp kalan Riveda'yı rahatsız etti. Kızın şüphesiz, diğerlerinin Caratra üzerinde yoğunlaşan kehanetleri tartışmalarını duymuş olması da pek bir şeyi değiştirmede ve Riveda sertçe konuştu. "Belki, Rajasta, belki sen-" Ancak üstat cümlesini hiç bitiremedi, Rahip Yardımcısı Arvath'ın tıknaz, hantal vücudunun gölgesi önlerine düşmüştü.

-III-

"Hikâye şöyle devam ediyor," dedi Arvath usulca, "Yıldız Dağı'nın Peygamberi, Tapınak'ta, Muhafızların önünde onikinci yaşını doldurmadan ders veriyor; demek aranızdaki en küçük, güzelce dinleyebiliyorsunuz." Genç Rahip Yardımcısı, Micon ve Rajasta'ya resmî bir şekilde eğilirken, eğlenmiş görünüyordu. "Güneş'in Oğulları, varlığınıza onur duyuyoruz. Ve sizinkinden de, Efendi Riveda." Deoris'in lülelerinden birini kapıp çekmeye uzandı. "Şimdi de bir dişi peygamber mi olmaya çalışıyorsun kedici?" Öteki kıza döndü: "Şarkı söyleyen sen miydin, Domaris?"

Ters, rahatı bozulmuş bir ifadeyle, "Deoris'ti," dedi Domaris; Arvath'ın daimi gözetiminden hiç kurtulamayacak mıydı?

Micon'un hâlâ, adeta Domaris'in kollarında olduğunu gören Arvath kaşlarını çatı. Domaris *onundu*. Micon davetsiz bir misafirdi ve bir erkekle nişanlısı arasına girmeye hiç hakkı yoktu.

Arvath'ın kıskançlığı onu sağlıklı düşünmekten alıkoymuştu. Bastırılmış arzuları ve adaletsizlik duygusuyla gözü dönmüş bir halde yumruklarını sık-tı. *Bu küstah yabancıya haddini bildireceğim!*

Arvath yanlarına oturup kararlı bir hareketle Domaris'in belini sardı. Bu davetsiz misafire, en azından, yasak bölgede yürüdüğünü gösterebilir-di! Yakın ve yumuşakmış gibi gelen, ancak tama-men duyulabilen bir tonda sordu; "Beni çok bek-ledin mi?"

Yarı ürkmüş, yarı kızmış bir halde ona baktı Domaris. Olay çıkarmayacak kadar iyi terbiye görmüştü; ilk dürtüsü olan, Arvath'ı öfkeyle it-mek, doğmadan öldü. Hareketsiz, sessiz kaldı; Arvath'ın onu okşamasına alıştı, ama şimdikin-de onu sıkan, kıskanç ve talepkâr bir zorlama vardı. Onun tepkisizliğinden usanan Arvath, kı-zın ellerini zaptetti ve Micon'unkilerden kopardı. Domaris soluyup, kendini hızla, her ikisinden de kurtardı. Micon, o ayağa kalkarken sanki biraz ürkmüş gibi bir ses çıkardı.

Rajasta görmemiş gibi yapıp müdahale etti. "Yıldızlar sana ne söylüyor, genç Arvath?"

Yaşam boyu süren, üstlerine riayet etme gü-düsü galip geldi. Arvath başını saygıyla eğdi ve "Henüz hiçbir sonuç çıkarmadım, Güneşin Oğlu. Göklerin Hanımı mutlak doruğa altıncı saatten önce ulaşmayacak ve ondan önce tamamen doğ-ru bir yorum yapmak mümkün değil," dedi.

Rajasta başıyla onayladı. Kibarca ama Arvath'ın gözlerini indirmesine neden olan bir anlamlılıkla, "İhtiyat, büyük değer taşıyan bir erdemdir," dedi

Riveda, tahmin edilebileceği gibi, kıkırdadı ve gerilim şiddetini kaybetti, odağı dağıldı. Domaris çimlere, bu kez Rajasta'nın yanına tekrar oturdu, yaşlı rahip ise babacan bir tavırla, kızın omuzlarına kolunu attı. Onun derinden rahatsız olduğunu biliyor, her iki adamı daha zarif bir şekilde idare edebileceğini hissetmesine rağmen, onu suçlamıyordu.

Fakat Domaris hâlâ genç, çok genç, diye düşündü Rajasta kederle, böyle bir mücadelenin merkezi olamayacak kadar!

Arvath kendi adına daha berrak düşünmeye başlamış, rahatlamıştı. Ne de olsa kıskançlığını mazur gösterecek bir şeyi gerçekten görmemişti ve Rajasta şüphesiz, Yardımcısının Onikilerin âdetlerine aykırı davranmasına göz yumamazdı. Böylece Arvath kendini yatıştırıp, kendinin yürütülmesini dilediği dışındaki tüm âdetleri kolaylıkla unuttu.

Arvath'ın öfkesini yatıştırmakta en büyük rol oynayan şey, Micon'dan gerçekten hoşlanıyor oluşuydu. Daha da ötesi, onlar aynı ülkenin insanlarıydılar. Arvath'ın ruh durumuna karşı aşırı duyarlı olan Micon başta ihtiyatlı cevaplar verdiyse de, kısa bir süre içinde ikisi havadan sudan, ar-

kadaşça bir sohbeta daldılar. Artık dinlemeyen Domaris, görevini istekle yerine getirme çabasıyla, kendini iç çatışmalarından korumaktaydı. Gözlerini yıldızlara dikmiş, aklı yoğun bir biçimde yatışmış bir halde, gecenin harikalarını inceledi.

-IV-

Yıldız Alanı yavaş yavaş sessizliğe büründü. İzleyenlerin bir araya toplandıkları küçük gruplar, birer birer sessizliğe gömüldüler; yalnız ara sıra, alanın uzak bir köşesindeki özellikle uyanık olan Genç Rahipler hizbinden uzak, tuhaf, dünyevi olmayan sözler yükseliyordu. Aylak bir meltem, dalgalanan çimleri kımıldattı, uzun saçları ve pelerinleri karıştırdı, sonra tekrar duruldu; Caratra'nın etrafında dolaşıp duran yıldızın önünden bir bulut salındı; bir yerlerde bir çocuk ağladı, sonra susturuldu.

Onlardan çok uzakta, aşağılarda bir yerlerde, yanıp sönen kırmızı, kasvetli bir ışık, gemileri kayalar hakkında uyarmak için dalgakıranda ateşlerin yakıldığı yerleri işaret ediyordu. Deoris, başı Riveda'nın dizlerinde, çimlerde uyuyakalmıştı. Üstadın uzun gri pelerini omuzlarının üstüne örtülmüştü.

Arvath da Domaris gibi oturup yoğun bir trans içinde yıldızların kehanetlerini inceliyordu.

Micon kör gözlerinin arkasında kendi sessiz düşüncelerini izliyordu. Rajasta ise kendisinin bile bilmediği bir sebepten ötürü, tekrar tekrar dönüp Riveda'ya bakarken yakalıyordu kendini; hâlâ durgun ve hareketsiz, kaba hatlı kafası ve sertçe dik duran sırtı, yıldızların parıltısına karşı siyah-tan daha koyu bir siyahlıkla yükseliyordu. Riveda saatler boyunca dalgınlıkla öylece oturdu: görüntü Rajasta'yı hipnotize etmişti. Yıldızlar Üstatın arkasında sanki sırayla solup tekrar parlıyorlardı. Bir an için, geçmiş, şimdi ve gelecek, hepsi bir araya sokuluverdi ve Işığın Rahibi için hepsi bir oldu. Riveda'nın yüzünü gördü, daha zayıf, daha bitkin, dudakları katı, kararlı bir yaklaşımla donmuştu bu yüz. Yıldızlar tamamen gözden kaybolmuştu, ama kızılımsı bir sarı, rüzgârda savrulan incecik binlerce örümcek ağı gibi Üstatın etrafında dans edip, sallanıyorlardı.

Aniden ve parlak bir şekilde korkunç bir ateşten hale çevreledi Riveda'nın başını. *Dorje!* Rajasta sıçradı ve bir anda içine dolup, geri çıkan bir ürpertiyle, gerçek çevresi tekrar öne çıktı. Sarsılmış bir halde, *Uyumuş olmalıyım*, dedi kendi kendine. *Bu gerçek bir görüntü olamazdı.* Ama Rajasta hafif bir inleyişle yüzünü çevirinceye kadar, korkunç görüntü Işık Rahibi'nin her göz kırışığında ısrarla orada kaldı.

Rajasta uzayan bilinçsiz dehşetle, aralıklarla gelen mantıklı düşünce dalgaları arasında sende-

lerken, sakın Yıldız Alanı üzerinde Işık Rahibi'nin alnında biriken terleri, buz damlacıklarına dönüştüren bir rüzgâr esiyordu. Rajasta kendini yatıştırmadan önce geçen dakikalar, belki de hayatının en kötüleriydi; zamanın bitmez tükenmez bir hapsi gibi görünen anlar.

Işığın Rahibi kamburunu çıkararak oturdu; basit bir korkuyla hâlâ Riveda'dan yana bakamıyordu. *Bu bir kâbustan ibaret olabilir*, dedi kendi de fazla inanamadan. *Ama -ya değilse?* Bu olasılık üzerine yeniden tüyleri ürperdi. Sonra, keskin zekâsını o düşünilemeyeni incelemeye zorlayarak, kararlılıkla kendine hakim oldu.

Riveda'yla bunu konuşmalıyım, diye isteksizce kararını verdi Rajasta. *Bunu yapmalıyım! Eğer bu bir rüya değilse şüphesiz onu, başına gelecek bir tehlike konusunda uyarma anlamını taşıyor.* Rajasta, Riveda'nın araştırmalarının ne kadar ilerlediğini bilmiyordu, ama belki... belki de Üstat Kara Cüppeliler Tarikatı'na o kadar yaklaştı ki, onlar da kendilerini bu keşiften korumak amacıyla cehennemsi hedeflerini onun üzerine doğrultmuşlardı.

Sadece bu anlama gelebilir, diye kendini inandırdı Rajasta ve kontrolsüzce titredi. *Tanrılar ve Ruhlar hepimizi korusun.*

-V-

Domaris yorgun ve uykusuz gözlerle güneşin doğuşunu seyrediyordu, pembe bulut banyosunda yaldızlı bir oyuncak. Yıldız Alanı üzerinde şafak yavaşça kızılılaşıyordu. Soluk, acımasız ışık, orada uyuyanların yüzlerine aldatıcı bir sadelikle vuruyordu.

Deoris sakin yatıyordu, düzenli nefes alışlarına tam olarak horlama denemezdi; Riveda saatler önce gitmiş olmasına karşın, kızı sarıp sarmalayan pelerini duruyordu. Arvath çimlerde iyice yayılmış yatıyordu; sanki uyku gecenin içindeki bir hırsız gibi gizlice içine girmişti. Domaris onun sağlam bünyeli küçük bir çocuğa ne kadar çok benzediğinin farkına vardı –koyu saçları nemli alnının çevresinde kıvrıktı, pürüzsüz yanakları çok genç bir erkeğin ağır, sağlıklı uykusuyla kızarmıştı. Sonra gözleri Micon'a döndü; o da uyuyordu, başı kızın dizlerinde dinlenirken eli Domaris'in elindeydi.

Rajasta Riveda'nın arkasından soluk, sarsılmış

bir halde koşup gittikten sonra Arvath'ın ne söyleyip, düşüneneğine aldırmadan Micon'un olduğu yere dönmüştü Domaris. Bütün gece Atlantisli'nin zayıf, harap ellerinin uykuda bile bir acı kalcıntısı varmış gibi seğırdiğini hissetmişti. Şafaktan önce, gri ve ölü gibi sapşarı bir ışıkla, bir ya da iki kez, Micon'un yüzü o kadar soluk renkli ve takatsiz görünmüştü ki, Domaris onun hâlâ yaşadığından emin olmak için nefes alışını duymak için eğilmişti –sessiz olmak için kendi nefesini susturmuştu, zayıf bir iç çekiş duyduğunda bir anda rahatlamış ve korkmuştu –uyandırmak, tapmaya başladığı bu adama sadece daha çok acı verirdi.

Gecenin en uç cezrinde, Domaris, Micon'un o çok arzuladığı huzura sessizce kavuşmasını neredeyse dilerken bulmuştu kendini... Bu düşünce onu o kadar korkutmuştu ki, ansızın gelen, onu kollarında tutup, aşkın yoldan çıkmış gücüyle adamın tüm canlılığını diriltmek özlemini, güç bela zaptedebilmişti. *Micon bu kadar güçsüzken, ben nasıl bu kadar hayat dolu olabilirim? Neden, diye merak etti isyan ederek, o ölüyor... ve bunu ona yapan şeytan, kendi değersiz hayatında güvenle dolaşmaya devam ediyor?*

Kızın düşünceleri uykusunda onu huzursuz etmiş gibi, Micon, Domaris'in anlamadığı bir dilde mırıldanarak kımıldadı. Sonra, uzun bir iç çekişle, kör gözler açıldı ve Atlantisli yavaşça doğ-

rulup meraklı bir hareketle uzandı, kızın elbisesine dokununca da şaşkınlıkla elini geri çekti.

"Benim, Micon, Domaris," dedi çabucak ona ilk defa adıyla seslenerek.

"Domaris, şimdi hatırlıyorum, uyudum mu?"

"Saatlerce. Gün ağarıyor."

Micon huzursuzca ama onu asla terk etmeyen, içten gelen tuhaf bir neşeyle güldü. "Bugünlerde acınası bir nöbetçi olmalıyım. Gece nöbeti böyle mi tutulur?"

Domaris'in hemen gelen yumuşak ve tatlı gülüşü onu rahatlattı. "Gece yarısından sonra herkes uyur. Öyle görünüyor ki, uyanık olan sadece sen ve ben varız. Henüz çok erken."

Micon konuşurken sesi daha alçak bir tonda çıktı, sanki kızın dolaylı olarak adlarını andığı uyuyanları uyandırmaktan korkuyordu. "Gökyüzü kırmızı mı?"

Domaris ona hayretle baktı. "Evet parlak kırmızı."

"Öyle tahmin etmiştim," dedi Micon başıyla onaylayarak. "Ahtarrath'ın oğullarının hepsi denizcidir; hava ve fırtınalar kanımızda vardır. En azından bunu kaybetmemişim."

Domaris, "Fırtınalar mı?" diye tekrarlayıp şüpheyle, uzaktaki dingin bulutları seyretti.

Micon omuzlarını silkti. "Belki şansımız yaver gider de bize ulaşamazlar," dedi, "ama havanın içindeler. Hissediyorum."

İkisi de tekrar sustu. Domaris birdenbire utangaç ve geceki düşüncelerini hatırladığından sıkılğan, Micon ise düşünceliydi. *Demek bütün gece boyunca onun yanında uyudum... Bu Ab-tarrath'ta neredeyse bir nişan sayılırdı. Gülüm-sedi. Belki bu Arvath'ın dün geceki kızgınlığını açıklıyordur... yine de sonunda hepimiz sakin-leştik. Bir çiçeğin rayıhasını saçması gibi, o hu-zur saçıyor.*

Domaris bu arada yakınlarında heyecanla Ri-veda'nın pelerinine sarılmış halde hâlâ uyuyan Deoris'i hatırladı. "Küçük kız kardeşim bütün gece burada çimlerin üstünde uyumuş. Onu uyandırıp yatağına yollamalıyım."

Micon hafifçe güldü. "Garip bir şekilde anlamsız bir şeye benziyor bu," dedi. "Sen de hiç uyumadın."

Bu bir soru değildi ve Domaris cevap ver-meye çalışmadı. Aydınlanmış yüzünün önünde, sa-bah ışığının, onu kör bir adama karşı ele verme-yeceğini unutarak, başını eğdi. Parmaklarını onunkilerden tatlılıkla ayırırken, sadece "Deori-s'i uyandırmalıyım," dedi.

-VI-

Rüyasında, Deoris, sonsuz bir mağara dizisi boyunca, baştan başa amaçsızca dolaşıp, cüppeli ve kukuletalı bir silüetin tuttuğu garip şekilli asanın ucundan kıvılcım gibi saçılan, titrek ışık çakıntılarını izliyordu. Her nasılsa korkmuyordu, duyularından tuhaf bir biçimde ayrı bir yolla, mağaraların duvarları ve tabanının buzlu, nemli olduğunu bilmesine rağmen üşümüyordu da...

Çok yakından bir yerden, tanıdık ama hemen çıkartamadığı bir ses onu çağırıyordu. Grinin kıvrımlarını bağrına basarken yavaşça rüyadan çıktı. "Yapma," diye uyuklayarak mırıldandı, parmaklarını yüzünde gezdirerek.

Domaris, sevecen kahkahalarla kızı omuzlarından salladı; "Uyan, seni küçük uyku!"

Hâlâ uyku sersemi olan, şaşkın menekşeler gibi kapanmamış, yarı açık gözler, bir esneyişi kapatan küçük parmaklar... "Ah Domaris, uyanık kalmak istemiştin," diye mırıldandı Deoris ve ayağa fırladı; pelerin üzerinden düşerken aniden

uyanmıştı. Onu yerden almak için eğildi ve merakla, bir kol uzağında tuttu. "Bu ne? Bu benim değil?"

Domaris pelerini onun elinden aldı. "Efendi Riveda'nın. Bir bebek gibi onun kucağında uyudun."

Deoris kaşlarını çatıp, aksiliği tutmuş bir halde baktı.

Domaris ona takıldı, "Hiç şüphesiz seni bir daha görebilmek için bıraktı bunu! Deoris! İlk sevgilini bu kadar genç yaşta mı buldun?"

Deoris yüzünü ekşiterek ayağını yere vurdu. "Neden bu kadar kötüsün?"

"Neden, bunun seni memnun edeceğini sanmıştım." Neşeyle pelerini kızın çıplak omuzlarına fırlattı.

Deoris pelerini kızgınlıkla tekrar bir kenara attı. "Senin iğrenç olduğunu düşünüyorum!" diye haykırdı ve kendi yatağına sığınmak ve kendini ağlaya ağlaya uyutmak üzere tepeden aşağı koşmaya başladı.

Domaris arkasından gitmeye yeltendi, sonra durdurdu kendini. Bu sabah kız kardeşinin huzusuzluk nöbetleriyle uğraşmak için duyguları fazla karıştı. Kolunun üzerinde eğri büğrü duran Gri Cüppelinin pelerini hislerine huzursuzluk ve endişe ekledi. Sadece küçük kızı kızdırmak için ciddiye almadan konuşmuştu, ama şimdi kendini söylediklerini düşünürken buldu. Üstat'ın De-

oris'e ilgisinin kişisel olduğu düşünülemezdi, çocuk daha on dördünde bile değildi! Bir hoşnutsuzluk ürpertisiyle kendisi için bir değer taşımayan düşünceleri kovdu ve tekrar Micon'a döndü.

Diğerleri uyanıyor, ayağa kalkıyor ve güneşin doğuşunun geriye kalan bölümünü seyretmek için küçük gruplar halinde toplanıyorlardı. Arvath geldi ve kolunu kızın beline doladı, kız buna dalgınlıkla katlandı. Sakin gri gözleri serinkanlılıkla genç rahibin yüzünde dolaştı. Arvath kendini kırgın hissetti, sersemlemişti. Domaris çok değişmişti –evet– Micon hayatlarına girdiğinden beri! Micon'dan nefret etmeyi başarabilmeyi umarak içini çekti ve kızın, yokluğunu, eskiden varlığını hissetmiş olduğu kadar hissetmediğini bildiği kolunu Domaris'ten çekti.

Rajasta patikadan yukarı geliyordu, beyaz bir suret sabah ışığında belli belirsiz kırmızılaştı. Yanlarına yaklaşırken Micon'un lekesiz beyaz pelerinini yerden almak için eğildi. Küçük bir hizmetti, ama görenler bunun ve Rajasta'nın normalde sert olan sesindeki okşayıcı, cana yakın tonun karşısında hayrete düştüler. "Siz uyudunuz mu?" diye sordu.

Micon'un gülümsemesi bir lütuftu, adeta takdis eder gibiydi. "Ara sıra uyuduğum kadar, kardeşim."

Rajasta'nın gözleri kısa bir an Domaris ve

Arvath'a döndü, onları gönderdi. "Gidin çocuklarım ve dinlenin. Micon, benimle gel..."

Arvath Domaris'in kolunu tutarak kızı patika boyunca çekti. Neredeyse ayakta duracak gücü olmayan Domaris Arvath'ın uzanan koluna sıkıca tutundu ve dönüp başını bir an oğlanın göğsüne yasladı. "Çok yorgunsun kardeşim," dedi Arvath, adeta sitemle ve artık korumacı olan bir tavırla, onu çok yakınında tutarak, parlak saçlı başı kafası omuzlarında olduğu halde, tepeden aşağı götürdü.

Rajasta içini çekerek onları seyretti. Sonra eli Micon'un sadece dirseğine dokunarak İnisiye'ye deniz kenarına giden karşı patika boyunca kılavuzluk etti.

Micon, sanki Rajasta'nın kılavuzluğuna hiç ihtiyacı yokmuş gibi hatasız yürüyordu. Atlantisli'nin ifadesi dalgın ve kaybolmuş gibiydi.

Rajasta söze başlamadan önce adımlarının yavaş ritmini bozmadan, birkaç dakika konuşmadan yürüdüler. "Kadınların en nadiridir o," dedi, "sadece bir eş değil, aynı zamanda yoldaş olmak için doğmuş. Kutsanacaksın."

"Ama o lanetlenecek," dedi neredeyse duyulmaz bir sesle. Garip buruk gülümsemesi tekrar yerleşti dudaklarına. "Onu seviyorum, Rajasta, onu o kadar çok seviyorum ki, onu incitebilirim ve ona hiçbir şey veremem! Hiçbir söz ya da mutluluk ümidi veremem, sadece üzüntü ve acı

ve belki de utanç verebilirim...”

“Aptal olma.” Rajasta’nın cevabı sert ve kısaydı. “Kendi öğretilerini unutuyorsun. Aşk, nerede ve ne zaman olursa olsun, birkaç dakika bile sürse, karşı gelinmediği sürece, sadece sevinç verir. Bu ikinizi de aşan bir şey. Onun yolunda durma –kendininkinin de.”

Sahile tepeden bakan küçük bir kayalıkta durmuşlardı. Aşağıda, deniz karaya çarpıyordu, amansız, ısrarcı. Micon görmeyen gözleriyle Işığın Rahibi’ne dikkatle bakıyor gibiydi ve Rajasta bir an için bir yabancıya baktığını hissetti, Atlantisli’nin yüzü ona çok garip bir şekilde değişmiş gibi geldi.

“Umarım haklısındır,” dedi Micon sonunda ve göremediği yüzü dikkatle seyretmeye devam etti.